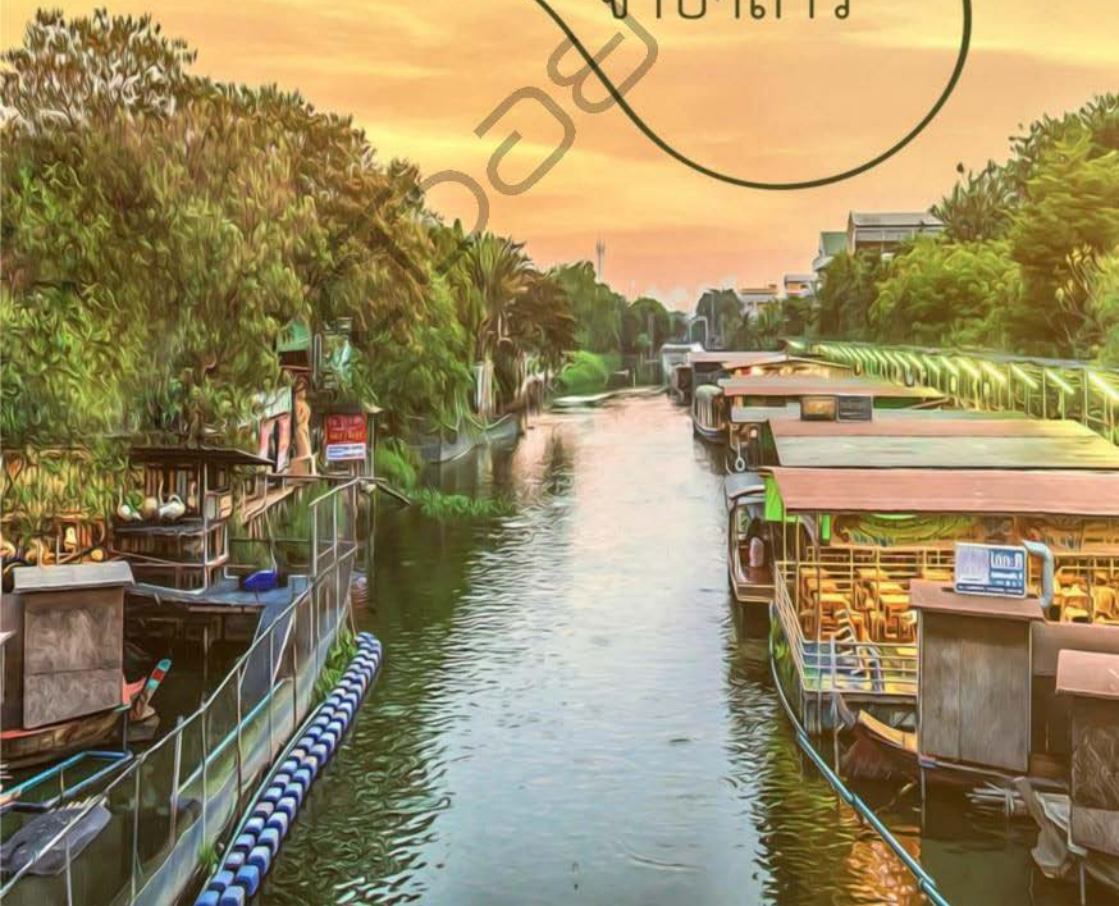

มานเฟลิง

จำปาสัก

วิมานเพลิง

บทประพันธ์ : จำปาลาว

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กุมภาพันธ์ 2558 (สถาพร บุ๊คส์)

วางจำหน่าย E-book : มีนาคม 2561

ราคา E-book : 279 บาท

จำนวน 588 หน้า

บรรณาธิการ : ชนิตรนันท์

ออกแบบปก : เคที

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์(ฉบับเพิ่มเติม)พ.ศ.2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ

หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

มานเพลิง

จำปาลาว

จ้าวรกลีบหกงคูลีแหลม
ดังขวากแซบเสียมแทรกแตกไสว
ใครทำชู้คู่ท่านครั้นบรรลัย
ก็ต้องไปปิ่นต้นนำชนพอง...

สุนทรภู่@นิราศภูเขาทอง

ความสุขจากสิ่งที่ยื้อแย่งเขามา
จะต่างอะไรกับการอยู่บน
'วิมานเพลิง'

ฝากเพื่อนนักอ่านติดตามในรูปแบบละคร
ที่ 'ช่อง 8' ค่ายเกียรตินิยม

จากใจนักเขียน

‘ความรัก’ เป็นสิ่งสวยงามที่ผู้คนทั่วโลกต่างใฝ่ฝันถึง แต่ความรักไม่ได้ให้แถมมูมเพียง ‘ความสุข’ หากแต่ความรักยังสอนประสบการณ์เกี่ยวกับ ‘ความทุกข์’ ให้แก่คนที่คิดจะรักทุกคน จนมีคำกล่าวที่ว่า ‘ไม่เคยมีใครไม่ทุกข์เพราะรัก’ ‘เพราะรักจึงทุกข์’ หรือแม้บางประโยคที่มีมาให้สับสนๆ คั่นๆ หัวใจเล่นอย่าง ‘อกหักดีกว่ารักไม่เป็น’

แต่ถึงจะได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับความรักมาแล้วมากมายอย่างไร ผู้คนก็ยังคงโหยหาความรักและพยายามดิ้นรนไขว่คว้าเพื่อให้ได้มา และหากความรักนั้นมีเราเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียวก็คงจะดี แต่ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้น...ก็จะเกิดเป็นความรักที่เรียกว่า ‘รักซ้อน’ ขึ้นมา

‘รักซ้อน’ ที่เกิดขึ้น มีการถูกนำไปเปรียบเปรยไว้มากมาย ไม่ว่าจะในวรรณคดีไทย นิยาย นิทานปรัมปรา จนถึงละครหรือภาพยนตร์ ราวกับว่าหากไม่มีเรื่องราวเหล่านี้ ‘ความรัก’ คงจะไม่ได้รับการพิสูจน์ว่ามีอยู่จริง หรือยืนยันได้ถึงว่า ยังมีคนที่รักกันมากมายขนาดนั้นอยู่จริง ๆ หรือ ที่ว่า ‘รักจนยอมตายแทน’ ‘รักจนยอมรับตำแหน่งเมียหลวง’ หรือว่า ‘รักจนยอมให้คนตราหน้าว่าเป็นเมียช้อย’

นิยายเรื่อง ‘วิมานเพลิง’ ผู้เขียนพยายามที่จะถ่ายทอดในอีกแง่มุมหนึ่งของผู้หญิงที่ต้องตกอยู่ในสถานะของ ‘เมียน้อย’ จะด้วยความจำใจ จำยอม หรือถูกล่อลวงก็ตาม แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ต้องพบว่า ‘ไม่มีความสุขใดๆ ในโลก ที่จะเกิดขึ้นได้บนกองทุกข์ของผู้อื่น เมื่อเราสร้างความทุกข์ให้ผู้อื่น ความทุกข์นั้นก็จะย้อนกลับเข้าหาตัวเรา เช่นเดียวกัน เพราะวงล้อของ ‘กรรม’ นั้น ไม่นานก็จะย้อนคืนสู่จุดเดิม

ผู้เขียนต้องขอขอบคุณ ‘พีโป่ง การบูร สุขวิไลธारा’ สำหรับคำสอนที่เป็นประโยชน์และโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่ได้หยิบยื่นให้แก่นักเขียนตัวเล็กๆ คนนี้, ขอขอบคุณ ‘พีอั้น วสันต์ พร้อมมิตรญาติ’ ที่ช่วยดูแลประสานงานในทุกด้าน รวมทั้งติดตามและยังให้ข้อคิดที่ดีสำหรับนักเขียนน้องใหม่, ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ของสำนักพิมพ์มายตรีมทุกท่าน ที่ทำให้นิยายเล่มนี้ออกมาเป็นรูปเล่มได้อย่างสวยงามและมีคุณค่า, ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ติดตามผลงานของผู้เขียนและให้กำลังใจกันและกันเสมอมาค่ะ

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างสูงว่านิยายเล่มนี้จะสร้างความเพลิดเพลินพร้อมนำเสนอแง่คิดดีๆ ในการดำรงชีวิตให้แก่เพื่อนนักอ่านทุกท่านผ่านตัวอักษรที่เรียงร้อยเป็นเรื่องราวออกมานะคะ ขอขอบคุณจากหัวใจค่ะ

เพราะเรามีความรัก เราจึงมีจินตนาการ

จำปลา

มานพเพลิง จำปาลาว

บทนำ

เสียงคลื่นที่ครวญตามแรงลมสาดซัดเข้าหาชายฝั่ง สลับกับเสียงนกทะเลถูกร้องแวมมาให้ได้ยิน เป็นสัญญาณเตือนว่าวันใหม่กำลังจะเริ่มต้น ส่งผลให้คนซึ่งนั่งนิ่งชบใบหน้าทีเปราะเปื้อนไปด้วยหยาดน้ำตาลงกับหัวเข่า ต้องพยายามแหงนขึ้นมองความเปลี่ยนแปลงรอบตัว

ยามเมื่อฝ่าเท้าก้าวลงจากรถ ก่อนจะเหยียบย่ำลงบนพื้นทรายแห่งนี้ ความมืดดำยังคงอยู่รอบกาย แต่ว่าในขณะนี้กลับกลายเป็นว่ามีแสงสว่างจางๆ ปรากฏขึ้นอยู่ ณ เส้นขอบฟ้า ทำให้สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวได้มากขึ้น

คราบน้ำตาที่ทอดตัวลงเป็นสายขนานสองข้างแก้ม เธอจำต้อง
ปล่อยให้มันไหลออกมาอีกครั้ง เมื่อความทุกข์ระทมนั้นเข้าโหมกระหน่ำ
ซัดเข้าใส่ จนไม่อาจต้านทานหยาดน้ำแห่งความเจ็บซ้ำไว้ได้ไหว เพื่อช่วย
ชะล้างหัวใจที่กลัดทุกซอกให้ผ่อนคลายลงบ้าง หัวใจที่ครั้งหนึ่งเธอเคยคิดว่า
มันแหลกสลายจนไม่มีชิ้นดี น่าแปลกที่มันก็ยังคงเด่นอยู่ทุกขณะ แม้
ในขณะนี้ก็เช่นกัน

หว่าคำคืนที่ผ่านมา ความทุกข์นั้นไม่เพียงยังคงอยู่ แต่มันกลับทำ
ให้เธอยิ่งตอกย้ำถึงความผิดพลาดและความล้มเหลวในชีวิตมากขึ้น และ
มีบ้างบางเสี้ยวเวลาที่เธอแอบคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้นเป็นเพียงความ
ฝันที่พัดผ่านเข้ามา และเมื่อเธอตื่นขึ้น ‘ทุกข์’ เหล่านั้นก็จะจางหายไป
แต่สัมผัสจากแรงลมทะเลที่พัดผ่านเข้าหาตัว บวกกับความชื้นฉ่ำที่รับ
รู้อยู่บนผืนทรายก็ทำให้เธอต้องบอกตัวเองว่านี่ไม่ใช่ความฝันอย่างที่เธอ
อยากให้เป็น ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นความจริงที่เธอต้องยอมรับ ด้วยหัวใจ
ที่ยังคงทิ้งรอยเจ็บ

ระยะทางกว่า 300 กิโลเมตร จากถนนทุริมาประจวบคีรีขันธ์
ไม่ได้เป็นอุปสรรคเลยสักนิด เมื่อตลอดทั้งเส้นทางนั้นเธอมีหยาดน้ำตา
เป็นเพื่อนร่วมทาง ความเข้มแข็งที่เธอแสดงออกให้ใครหลายคนได้เห็นจึง
พังทลายลงเมื่อต้องอยู่กับตัวเอง เพราะแท้ที่จริงแล้วหัวใจเธอนั้นบอบซ้ำ
เสียจนเธออยากจะหันไปหาหลักยึด อยากทบทวนในสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิต
อยากปลอบใจตัวเองว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นเธอได้คิดและตัดสินใจอย่าง

ถูกต้องแล้วที่สุด อยากปลดปล่อยหยาดน้ำตาให้เคล้าคลอไปกับเสียง
ทะเลและเกลียวคลื่น อยากคร่ำครวญโหยให้ไปกับคลื่นลมให้สาสมกับ
โชคชะตา ที่ซึกพาความรักเข้ามาหักทลาย ก่อนจะฝากรอยจารึกที่ไม่มีวัน
ลบออกไปไว้ให้เธอดูต่างหน้า และความทุกข์นั้นก็โหมซัดเสียจนดวงตา
แดงกำบอบซ้ำ จนต้องปิดเปลือกตาลงอีกครั้งเพราะไม่อาจสู้แสงที่เริ่มจะ
ปรากฏ ณ เส้นขอบฟ้านั้นได้

แสงสว่างที่ค่อยๆ ไตรระดับขึ้นมาบนท้องฟ้า ทำให้เปลือกตาซึ่ง
บวมซ้ำจากการร้องไห้อย่างหนักต้องกะพริบถี่ขึ้น เพื่อปรับสายตาให้ชิน
กับแสงสว่างและความเจิดจ้า

แสงสีส้มจางที่มองเห็นได้สุดท้ายตาค่อยๆ เคลื่อนขยายตัวจนเป็น
วงกว้างมากขึ้น แม้จะยังไม่เห็นสิ่งทรงอำนาจที่มอบความอบอุ่นให้แก่พื้น
โลก แต่แค่เพียงรัศมีที่แผ่ออกมาก็ทำให้ความเย็นยะเยือกในยามค่ำคืน
และความหนาวสะท้านในหัวใจค่อยๆ มลายหาย

เกาะแก่งที่เคยมีดทับอยู่ทะเลปรากฏออกมาเบื้องหน้าราวภาพ
ฝัน ดวงตาที่ทอดมองไปไกลค่อยๆ กะพริบถี่ขึ้นเพราะความเจ็บซ้ำที่อัด
แน่นอยู่ในหัวใจนั้นคล้ายจะป่าวร้องว่า...เมื่อใดที่แสงสว่างมาเยือนจน
มองเห็นสิ่งต่างๆ ในโลกใบนี้ได้ชัดเจน เมื่อนั้นก็จะมองเห็นถึงจุดต่างด้า
ในชีวิตของใครบางคนชัดเจนขึ้นไปด้วย รวมทั้งตัวเธอ

ร่างผมบางที่กลับมา มีทรวดทรงอวบอิมไม่ต่างจากนางแบบซึ่งมี
สรีระงดงาม กอดกระชับ หวีเข้าตัวเอง ตั้งจะเรียกร้องหาความอบอุ่น
ปล่อยให้เส้นผมสีดำหยักศกได้ทั้งด้วยยาวสยายกระจายไปตามแรงลม ชุด
เดรสผ้าฝ้ายสีขาวฉลุลายลูกไม้ราคาแพงลืบจากดีไซเนอร์ชื่อดังของ
เมืองไทยกำลังเป็ยกขึ้นไปด้วยน้ำทะเลที่ซัดสาดเข้าใส่

เธอสั่นสะอื้นอีกครั้งราวกับจะปลดปล่อยทุกข์ทั้งหลายให้มลายไป
กับแสงแรกแห่งวัน ให้ความทุกข์นั้นได้สลายไปกับระลอกคลื่นที่สาดซัด
ในทันทีที่กระทบเข้าหาฝั่ง

ดวงตาซึ่งเอ่อล้นไปด้วยหยาดน้ำตามองตรงไปข้างหน้าคล้ายจะ
ตีมด่ากับภวังค์ความทุกข์ ที่แม้จะบอกตัวเองให้เข้มแข็งไว้ตั้งใจคิด และ
หวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะหลงลืมความเจ็บปวดนั้นได้ แต่ยิ่งพยายามลืม
เท่าไรกลับยิ่งจดจำ เมื่อฝามือยังอดไม่ได้ที่จะสัมผัสไปยังหน้าท้องตัวเอง
ไปมาด้วยความโหยหาในสิ่งนั้น...สิ่งที่เธอไม่เคยคิดว่ามี แต่แล้วก็มี และ
เมื่อรู้ว่าสิ่งนั้นมี ก็กลับมาจากไปอย่างที่ไม่สามารถจะยึดไว้ได้ ไม่ต่าง
อะไรจากชื่อเสียงและเกียรติยศ

ภาพแห่งเกียรติยศและชื่อเสียงที่เคยเกิดขึ้นก่อนที่จะหลุดลอยไป
ภาพแห่งความรักหวานละมุน และภาพแห่งความทุกข์มหาศาลต่าง
หมุนเวียนเปลี่ยนวนกันเข้ามาให้เธอหวนคะนึงหาไม่รู้จบ และตราบน
สิ้นลมหายใจนี้ เธอก็คงจะลืมไม่ลง

ฝ่ามือยังคงวางทาบไว้บริเวณหน้าท้องของตัวเอง หยาดน้ำตาไหลรินเป็นสาย พยายามคิดว่าใครบางคนนั้นเข้ามาเพียงเยี่ยมเยียนและก็จากไป ใครบางคนที่ยังคงทำบุญร่วมกันมาไม่พอ จึงได้มาพบและจากลากันอย่างง่ายดาย และก็เป็นใครบางคนที่ทำให้เธอเลือกที่จะหักดิบหัวใจตัวเอง

เธอรู้ว่ามันเจ็บเจียนตาย แต่สุดท้ายเธอก็มั่นใจว่าเธอยังหายใจได้อยู่ เพียงแต่ต้องใช้เวลาเท่านั้น อาจจะหนึ่งเดือน สองเดือน หรืออาจยาวไปถึงหนึ่งปี สองปี หรืออาจยาวนานไปจนตลอดชีวิต แต่เธอก็เชื่อว่าสักวันหนึ่งบาดแผลที่ยังคงความสดเหล่านี้จะกลับกลายเป็นแผลเก่าและตกสะเก็ดไปได้เองตามกาลเวลา อาจจะคันปนแสบนิดๆ ซึ่งหากเธอทนไม่ได้ที่ต้องไปแกะเกาด้วยความคิดซ้าๆ ตอกย้ำความผิดในวันวาน ทว่าในวันหนึ่งมันก็ต้องหายเจ็บอย่างแน่นอน แม้ว่าจะทิ้งร่องรอยของบาดแผลไว้ให้เห็นบ้าง แต่ก็ยังดีกว่าที่จะปล่อยให้แผลสดนั้นก่อดหนองจนอาจกลายเป็นเนื้อร้ายที่สามารถคร่าชีวิตเธอได้

“ฟ้าสวยดีนะครับ”

เสียงทุ้มดังขึ้น พร้อมกับใครคนหนึ่งนั่งลงที่ด้านข้าง ทำให้ใบหน้าฉ่ำขึ้นไปด้วยวาวน้ำตาหันมองหาที่มาของเสียง หัวคิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นครุ่นคิด ก่อนดวงตาซึ่งอ่อนล้าจะปิดลงเพราะเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินที่จะคิดถึงสิ่งใดในยามนี้ เธอเหนื่อยล้าเหลือเกิน

มานพเพลิง

จำปาลาว

1

เส้นทางเกียรติยศ

เสียงปรบมือจากแขกผู้มีเกียรติดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวากับผู้ที่กำลังถูกจับตามองอยู่ในขณะนี้ เป็นบุคคลสำคัญ และเหมาะสมแล้วสำหรับรางวัลอันทรงเกียรติที่ได้รับ ตลอดทั่วทั้งงานประดับประดาไปด้วยไฟและแสงสีเสียงอันยิ่งใหญ่อลังการ

ภายในงานประกอบไปด้วย ดารา นักร้อง ดีเจ วีเจ พิธีกร ผู้จัดละคร ผู้กำกับ ผู้จัดรายการโทรทัศน์ ผู้จัดรายการวิทยุ เจ้าของสถานี นักประพันธ์ดนตรี นักประพันธ์เพลง บรรดาแขกผู้มีเกียรติที่มีรายชื่อเสนอ

เข้าชิงรางวัล ตลอดจนถึงทีมงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากนี่คืองานมอบรางวัลอันทรงเกียรติแก่ผู้ที่มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนให้วงการวิทยุและโทรทัศน์ไทยได้ก้าวไกลและผลิตผลงานดีที่มีคุณค่าออกมาให้ประชาชนคนไทยได้ชื่นชมอย่างต่อเนื่อง ได้รับความเพลิดเพลินเจริญใจ และให้ประโยชน์แก่สังคมไทยอย่างไม่ขาดสาย

แสงไฟที่สาดส่องมา รวมทั้งตากล้องและช่างภาพของงานเหมือนจะพุ่งความสนใจมายังเธอเป็นจุดเดียว รวมทั้งเสียงประกาศจากพิธีกรหญิงชายที่ตั้งซำบนเวทีพร้อมเอ่ยแซวที่เธอมีแต่ดูจินตลีลาประกอบเพลงจนเพลิน จึงไม่ได้ยินประกาศว่า ผู้ที่ได้รับรางวัลประเภทเพลงประกอบละครยอดเยี่ยมแห่งปีประจำปีนี้คือ ตัวเธอเอง ‘เพราะโอยม ภัทรนันท์’

หญิงสาวดูเหมือนจะตื่นตกใจไปชั่วขณะ เมื่อจุดไฟก๊สภายในงานที่ยิ่งใหญ่อลังการในค่ำคืนนี้ ดูจะย้ายความสนใจมาที่เธอเป็นจุดเดียว

เสียงเพลงประกอบละครที่เธอจดปากกาสรรค์สร้างดั่งกระท่อมขึ้นพร้อมกับเสียงปรบมือกึกก้อง เมื่อเรื่อนร่างงามระหงยืนขึ้น ชุดผ้าไหมแก้วเกาะอกเข้ารูปตัวยาวแต่แอบมีรายละเอียดบริเวณช่วงสะโพกด้านหน้าคล้ายเป็นผืนผ้าบางเบาเนื้อเดียวกับชุดนั้นอ้อมมาผูกเป็นปมและทิ้งชายยาวจดพื้น ทำให้ชุดนั้นดูเรียบหรูสง่างาม อันเป็นเอกลักษณ์ตามสไตล์ดีไซน์เนอร์ชื่อดัง ซึ่งช่วยขับให้ผู้สวมใส่นั้นดูสง่างามและควรค่า

แก่เทศกาลพรมแดงนี้อย่างที่สุด และเมื่อเธอก้าวเดิน เนื้อผ้าบางเบาพลิ้ว
เรียบรินก็แนบขนานไปกับทรวดทรงของหญิงสาว ด้วยสีเปลือกมังคุด
ของชุดนั้นก็ช่วยขับเน้นผิวสีน้ำผึ้งนวลเนียนของเธอให้เจิดจรัสในยามแสง
ไฟจากเวทีสาดส่องลงมา

สายตาชื่นชมหลายคู่มองตรงมาที่เธอ เพราะทั่วทั้งเนื้อกายนวล
เนียนนั้น นอกจากชุดที่สวมใส่จะสะท้อนรสนิยมแล้ว ก็ไม่ได้มี
เครื่องประดับอื่นใดอีก เพราะเส้นผมหยักศกสีดำยาวสยายที่ทิ้งตัวขนาน
ไล่จนเกินแผ่นหลังนั้นก็ให้ความสวยงามไม่ต่างไปจากเครื่องประดับอันมี
ค่า บวกกับต่างหูเพชรเม็ดเดี่ยวรูปทรงหยดน้ำนั้นก็ให้ความงามแบบพอดี
โดยไม่มากหรือน้อยไป และยังขับให้ใบหน้างามคมชัดตามสไตล์สาวมอญ
นนทบุรีผสมแขกอยุธยา ยิ่งดูงดงามโดดเด่นเกินกว่าดาราสาวบางคนที่
สวยเพราะคมมีดศัลยกรรมเสียอีก

“ขอแสดงความยินดีกับ ‘คุณเพราโพนม ภัทรนันท์’ นักประพันธ์
บทเพลงเจ้าของนามปากกา ‘นางฟ้า’ ผู้ประพันธ์บทเพลงประกอบละคร
‘วิมานนางฟ้า’ ซึ่งเป็นเพลงประกอบละครยอดเยี่ยมแห่งปีที่แฟน ๆ ร้อง
กันได้ทั่วประเทศด้วยค่ะ” พิธีกรสาวมากความสามารถเอ่ยแนะนำ เมื่อ
มองเห็นเธอกำลังเดินตรงมายังเวที

“ใช่ครับ และนางฟ้า หรือพี่ฟ้าของเราท่านนี้ไม่ธรรมดา นะครับ
สำหรับท่านที่พิสมัยภาพวาด ขอบอกเลยครับว่าพี่นางฟ้าของเราท่านนี้ก็

คือบุคคลคนเดียวกับเจ้าของลายเซ็น ‘Angel’ ศิลปินสาวชาวไทยที่กวาดรางวัลภาพวาดระดับโลกมาแล้วอย่างมากมาย และหากท่านสนใจภาพเขียนของ Angel ก็ต้องรอคอยกันอีกนานนะครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะคุณขา”

“กิจการของ Angel ของพี่ฟ้าเรา ได้ถูกจองโดยนักสะสมนานาชาติหมดแล้วนะสิครับ แต่หากท่านไหนสนใจจริงๆ ผมขอแนะนำว่าท่านต้องสั่งจองผ่านเอเจนซีที่ ‘มงต์มาร์ท’ เท่านั้น เห็นมั้ยล่ะครับว่าผลงานของศิลปินสาวไทยของเราท่านนี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ” พิธีกรหนุ่มที่ล้อลือกันว่าแอบแมนสุดฤทธิ์เน้นทำว่า ‘มงต์มาร์ท’ ในสำเนียงฝรั่งเศส เรียกเสียงหัวเราะจากแขกผู้มีเกียรติด้านล่าง และก็ได้รับแววตาหมั่นไส้จากพิธีกรสาวด้านข้างไปอีกคน

“โห คุณพี่ขา คุณพี่ทำได้ยังไงคะ ทั้งสวย ทั้งสาว ทั้งมากความสามารถ แต่งเพลงก็ได้ วาดรูปก็สวย โอ้ย...คุณน้องเปลี่ยค่ะ”

เพราโพลีมอมยิ้มให้พิธีกรหญิงชายที่เอ่ยแนะนำตัวเธอพร้อมหยอกเย้าด้วยความเป็นกันเอง ทำให้บรรยากาศแห่งความอึดอัดดูจะผ่อนคลายลงไปได้มาก ร่างบอบบางสง่างามเดินเข้าไปประคองรางวัล ฦบัลลังก์ ก่อนจะเดินมาหยุดในจุดที่มีไมโครโฟนเป็นเสาแห่งเล็กซึ่งตัดโค้งโผล่ขึ้นมาจากกลางเวที ดวงตาคมเฉี่ยวจากการแต่งแต้มมีแววอ่อนโยน

มองตรงไปข้างหน้า สดุดมหายใจเข้าลึก ไหล่ตั้งตรง ลำคอระหงเซียดส่ง่า
งามและอมยิ้มน้อยๆ

เธอดูไม่ต่างจากผิვნางพญาที่กำลังเมียงมองไปยังผิვნางงาน แม้จะ
เคยผ่านเมืองนอกเมืองนาทั้งยังมีเพื่อนฝูงเป็นระดับมหาเศรษฐีใน
ประเทศมหาอำนาจหลากหลายคนเพราะรสนิยมทางศิลปะที่ตรงกัน
ทว่าการอยู่ท่ามกลางเหล่าคนบันเทิงก็ทำให้เธอประหม่าเหลือเกิน เพราะ
ทั่วทั้งงานแทบจะมีแต่คนหล่อคนสวยที่เดินเกือบชนกัน แต่เธอก็จะทำให้
ดีที่สุดเท่าที่หญิงสาววัย 37 ปี อย่างเธอจะทำได้

“ก่อนอื่นดิฉันต้องขอขอบคุณคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาอบ
รางวัลอันทรงเกียรตินี้ให้แก่ดิฉันนะคะ ดิฉันรู้สึกยินดีและเป็นเกียรติ
อย่างสูงสุดค่ะ และดิฉันก็ต้องขอขอบคุณคณะผู้จัดละครและทีมงานทุก
ท่าน ที่กรุณาให้ดิฉันได้มีโอกาสเขียนเพลงให้ละครเรื่องนี้ ขอขอบคุณพี
นุกยงที่ช่วยขับร้องเพลงนี้ได้อย่างไพเราะและงดงาม รางวัลนี้ไม่ได้เป็น
ของดิฉันเพียงคนเดียว แต่เป็นของทีมงานทุกๆ ท่านด้วยนะคะ เพราะถ้า
ไม่มีทุกท่านให้โอกาส ดิฉันก็คงไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณมากที่สุด”

เสียงปรบมือก็ก้องอีกครั้ง เพราะทุกคำพูดที่เธอถ่ายทอดได้
สร้างความประทับใจให้แก่คนฟังได้ดีจริงๆ ใบหน้ายิ้มละไมทอดสายตา
มองลงไปเบื้องล่าง ก่อนเรื้อนร่างงามระหงดูจนางพญาเยื้องย่างจะเดิน

มาจนถึงโต๊ะรับรอง ท่ามกลางเสียงแสดงความยินดี การพูดคุยทักทาย และสายตาชื่นชมอย่างเปิดเผยของเหล่าบรรดาชายหนุ่ม ณ ที่นี้

พิธีการอันทรงเกียรติเทียบชั้นงานพรมแดงของต่างประเทศทำให้ในคำคืนนี้เป็นเสมือนสถานที่รวมของเหล่าดารานักร้อง ไฮโซ เซเลบ ผู้จัด ผู้กำกับ ตลอดจนผู้มั่งคั่งทางฐานะและชื่อเสียงของเมืองไทย แยกผู้มีเกียรติทุกท่านต่างแต่งกายกันด้วยชุดราตรีเร็ดหรูทั้งหญิงชายเพื่อให้ตนเองได้กลายเป็นจุดเด่น เรียกแสงแฟลชวูบวาบจากช่างภาพทุกสถาบันได้ เพราะงานในคำคืนนี้ก็ไม่ต่างจากงานแจ้งเกิดในวงการ หากจะมีใครที่โดดเด่น ก็ไม่พ้นที่จะได้รับโอกาสดีๆ ในวงการบันเทิงต่อไป

พิธีกรชายหญิงคู่ใหม่ขึ้นมารับช่วงพร้อมกับประกาศรางวัลอันทรงเกียรติอันดับต่อไปพร้อมนักร้องชายชื่อดังก้าวขึ้นสู่เวทีเพื่อขับกล่อมผู้ร่วมงานให้ได้รับความเพลิดเพลิน...เธอก็เช่นเดียวกัน

ดวงตากลมโตะล้อมกรอบไปด้วยแพขนตาหนางอนงามรับกับแนวคิ้วโก่งไล่สไลอย่างเป็นระเบียบก้มมองรางวัลแห่งเกียรติยศในมือ เพราะนี่ถือเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เธอคว้ามมาได้ด้วยความสามารถ นอกเหนือจากรางวัลภาพวาดที่ส่งไปประกวดยังต่างประเทศ จนทำให้เธอมีชื่อเสียง กลายเป็นศิลปินวาดภาพสีน้ำมันอันดับต้นๆ ของโลก

ริมฝีปากอวบอิม้แดงแถมด้วยลิปสติกเฉดชมพูกะปอมยิ้มน้อยๆ สายตาชื่นชมไปยังตุ๊กตานางฟ้าโลหะที่อยู่ในท่วงท่าร้ายรำอ่อนช้อยในมือ ...รางวัลอันทรงเกียรตินี้สร้างความสุขให้เธอมากมายเหลือเกิน นอกจากอาชีพหลักคือวาดภาพเพื่อส่งให้เอเจนซีที่ปารีสแล้ว งานแต่งเพลงก็ถือเป็นงานอดิเรกอีกหนึ่งที่เธอชื่นชอบ เพราะทุกครั้งที่เธอวาดภาพเธอมักจะเปิดเพลงคลอไปด้วยทุกครั้ง และในยามพักเธอก็มักจะคว้าเอาเครื่องสายติดมือมานั่งบรรเลงที่ริมน้ำข้างบ้านเสมอ การแต่งเพลงจึงเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ผ่อนคลายอารมณ์ และเมื่อเธอลองส่งให้เพื่อนๆ ได้ทดลองฟัง ก็ปรากฏว่าได้รับความสนใจ

เพื่อนซึ่งอยู่ในแวดวงดนตรีจึงแนะนำให้เธอลองหัดแต่งเพลง โดยใส่ท่วงทำนองไปตามความรู้สึก และเธอก็พบว่างานแต่งเพลงก็เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่เธอชอบ และสามารถทำควบคู่ไปกับการวาดภาพได้เป็นอย่างดี

และเมื่อบทเพลงของเธอถูกคัดเลือกให้เป็นเพลงประกอบละครหลังข่าวเรื่องดัง ก็ทำให้ชื่อเสียงในด้านการแต่งเพลงของเธอเป็นที่รู้จักมากขึ้น และที่ต้องขอบคุณที่สุดก็คงจะเป็น ‘มยุเรศ หรือ นกยูง’ นักร้องสาวสวยของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่

มยุเรศเป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย และเป็นรุ่มเมตกับเธอเมื่อครั้งไปเรียนต่อที่ปารีส ซึ่งเธอนั้นสอบได้ทุนไปเรียนต่อและหา

ประสบการณ์ด้านการวาดภาพไปด้วยในตัว ส่วนมยุเรศนั้นเรียนเรื่องการออกแบบ ปาฐกถาจึงเป็นจุดหมายเดียวกันของเธอ เธอก็เพียงที่ตัวเธอได้ทำงานไปตามความฝัน ส่วนมยุเรศนั้นก็ติดบ๊องกับงานร้องเพลง จนกลายเป็นหนึ่งใน ‘เจ้าแม่ตีว้า’ แห่งวงการเพลงเมืองไทย

หลังงานประกาศรางวัลสิ้นสุด เพราะโพยมได้รับเชิญจากคณะผู้จัดละครเพื่ออยู่ต่อให้นักข่าวได้ถ่ายรูปและสัมภาษณ์เล็กน้อย ซึ่งเนื้อหาของ การสัมภาษณ์ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าประเด็นที่ว่า คนไทยจะได้มีโอกาสชื่นชมแกลอรีภาพวาดของเธอที่เมืองไทยบ้างหรือไม่ พร้อมคำถามยอดฮิตเรื่องหัวใจว่ามีแว้วว่าจะมีใครมาจับจองบ้างแล้วหรือยัง เพราะตัวเธอนั้นก็จัดได้ว่าเป็นสาวโสดที่น่าจับตามองมากที่สุดในขณะนี้

“หึ...สงสัยเนื้อคู่ฟ้าคงไม่มาเกิดแล้วละค่ะ อยู่แบบนี้ก็ดีนะ เย็นสบายและมัน คงดดี” ศิลปินสาวคนสวยตอบยิ้มๆ อย่างติดตลกและอารมณ์ดี

“แต่แอบเห็นมีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบซาลาเปา นะครับ”

นักข่าวหนุ่มเอ่ยถามดวงตาเป็นประกาย เพราะศิลปินสาวคนนี้ถือได้ว่าเธอเป็นคนที่สร้างความสุขให้แก่ผู้ที่อยู่ใกล้ได้จริงๆ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มอยู่เสมอ รวมทั้งการตอบคำถามอย่างสุภาพและติดตลก ทำให้เธอยังดูเป็นหญิงสาวที่มีเสน่ห์มากๆ แต่ทำไมเธอถึงยังโสด เธอไม่มีใคร

จริงๆ หรือเพราะว่าเธอบกพร่องในด้านไหน เขาจึงไม่เคยได้ข่าวเรื่องความรักของเธอกับผู้ชายคนไหนเลยสักครั้ง

“แหม ตาไวนะคะ คงต้องขายกันจนเบื่อไปเลยละ เพราะฟ้าน่ะซื้อไม่เป็น” เพราะโพนมตอบคำถามยื้มๆ นึกขึ้นชมนักข่าวหนุ่มที่ตาไว เพราะมีคนมาขายขนมจีบให้เธอจริงๆ ไม่ว่าจะจะเป็นนักแสดงหนุ่มใหญ่ หรือพระเอกยอดนิยมที่อายุอ่อนกว่าเธอเกินรอบ และนักร้องเจ้าเสน่ห์ที่ขยันส่งยืมให้เธอตาเป็นประกายเมื่อเขาร้องเพลงสื่อความหมายถึงเธออยู่บนเวที แต่ทั้งหมดนั้นก็ไม่ได้ทำให้เธอหวั่นไหว เพราะหัวใจดวงนี้ของเธอบรรจุไว้แต่เพียงคำว่า ‘ภาพวาด บทเพลงและกีธรรมชาติ’ เท่านั้น ในชีวิตมีเพียงสามสิ่งนี้เธอก็มีความสุขดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีคนรักหรือหาใครมาร่วมแชร์พื้นที่หายใจของเธออีก

“งั้นจ๊ะ หรือว่าเธอจะจีบเพื่อนพี่อีกคน” มยุเรศเข้ามาร่วมวงในทันทีที่ผลจากนักข่าวซึ่งตามสัมภาษณ์งานเพลงมาได้ สาวสวยวัย 38 ปีที่วันนี้แต่งดวงตาสวยเฉียว ใบหน้าสวยเก็บกับผมซอยสั้นตามสไตล์สาวเปรี้ยวเซ็ดหน้าขึ้นรอฟังคำตอบ

“ผมมีบังอาจหอรอกครับพี่น้องยุง แค่มาชอสัมภาษณ์เฉยๆ”

‘แทนคุณ’ เอ่ยตอบ แต่กลับรู้สึกร้อนวูบวาบที่แก้มขึ้นมาเสียอย่างนั้น ไม่ใช่ร้อนเพราะเงินอายุเพราโพนม แต่ที่ร้อนผ่าวขึ้นมากก็เป็นเพราะดวงตาจิกกัดของสาวใหญ่วัยร้อนแรงผู้นี้ต่างหาก เขาเชื่อแล้วว่า

รสนิยมคนเราไม่เหมือนกัน เพราะดูท่าเขาจะชื่นชอบอาหารรสชาติจัดจ้านที่กำลังยืนท่าท่ายอยู่ใกล้ตัวมากกว่าอาหารที่เลิศหรู และดูดีมีรสนิยม

“แหม...อะไรจะนายแทน พี่แชนว์แค่นี้ก็อายเธอ อายพี่อายเขื่อนมันไม่ตื่นจะ เพราะพี่อาจคิดเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้” มยุเรศลอยหน้าลอยตาพูด พร้อมอมยิ้มที่ได้แกล้งนักข่าวหนุ่มสำเร็จ เพราะความคุ้นเคยเนื่องจากเจอกันตามงานหลายครั้ง บวกกับอัธยาศัยที่สุภาพของแทนคุณ ทำให้เธอเลือกที่จะให้สัมภาษณ์นิตยสารของเขามากกว่าที่อื่น

และยังเมื่อได้เห็นแววอายๆ จากดวงตาคมเข้มคู่นั้น เมื่อเธอเอ่ยแชนว์เขาก็กับเพราโพนม เธอก็อยากจะแกล้งหนุ่มรุ่นน้องคนนี้นักขึ้น

“พี่นกยูงก็...แชนว์แบบนี้ผมไปต่อไม่เป็นเลยนะครับ”

คำตอบของแทนคุณยิ่งเรียกรอยยิ้มจากสองสาวเพื่อนซี้มากยิ่งขึ้น และทุกภาพของรอยยิ้ม การหัวเราะ ตลอดจนภาพแห่งความสง่างามในตัวของเธอโพนมก็ไม่ได้ขาดตกไปเลยสักภาพ เพราะช่างภาพที่กดชัตเตอร์ได้เร็วเร็วนั้นสามารถจับภาพในทุกอิริยาบถของเธอ เพื่อให้ได้ภาพแห่งความประทับใจกลับไปมากที่สุด

“งั้นพวกพี่ขอตัวก่อนนะ” เพราโพนมเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเมื่อเห็นว่านักข่าวหนุ่มคนนี้จะสนิทสนมกับมยุเรศอยู่มาก

“เดี๋ยวครับคุณฟ้า ถ้านิตยสารของผมอยากจะขอสัมภาษณ์” แทนคุณถามเย็บขึ้นมา แต่สายตาคมเข้มที่เปลี่ยนเป็นแววอวมองตรงไป

ยังมีมุเรศอย่างต้องการขอให้ช่วย ทว่านักร้องสาวสวยแม่มายทรงเครื่อง
พร้อมลูกติดอีกสอง กลับทำสีหน้าอึมมิไม่รู้ไม่ชี้ จนแทนคุณต้องเบน
สายตาแว้ววอนมาที่เพราโพนมแทน

“พี่น้องญาติให้ติดต่อกันผ่านพี่น้องยูงได้ค่ะ พี่ไม่ค่อยสนทัดเรื่องโลก
ภายนอก พี่นุกยูงให้คววันไหนก็วันนั้นแหละ”

“ไฮโย! ขอบคุณมากนะครับคุณฟ้า ขอบคุณจริงๆ ครับ เฮ้ย!
ปราณรัตน์ ถ่ายรูปคุณฟ้าไว้เยอะหรือเปล่า”

เพราโพนมอึมมิเมื่อเห็นท่าทางดีใจของแทนคุณ และก็ขำที่
มุเรศแกล้งเขา แต่กลับแอบขยิบตาให้เธอ และทั้งที่เธอคิดว่าจะผละขอ
ตัวมาในทันทีที่พูดจบ แต่อะไรบางอย่างกลับบอกให้เธอยืนรอ และหันไป
พูดคุยกับผู้เป็นช่างภาพอีกนิต เพื่อว่าเขานั้นต้องการจะถ่ายภาพเธอเพิ่ม
ทั้งที่เธอก็สังเกตเห็นแล้วว่าช่างภาพคนนี้นั้นได้กดชัตเตอร์เธอจนแทบจะ
ในทุกอิริยาบถอยู่แล้ว ความรู้สึกบางอย่างในใจบอกเธอแบบนั้น และก็
เป็นสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา

พลันที่กล้องถ่ายรูปถูกเคลื่อนย้ายออกจากใบหน้าของเขา ก็ทำ
ให้เธอได้เห็นบางสิ่งที่ทำให้หัวใจเธอต้องขมวดเข้าหากัน ก่อนจะรีบ
คลายออก ความรู้สึกฟูฟ่องในหัวใจเกิดขึ้นราวกับมีปุยนุ่มสีขาวยลุ่ม
ค่อยๆ พูขยายใหญ่ขึ้นๆ ก่อนจะค่อยๆ ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าที่สว่างจ้า
นุ่มนวลเกินกว่าทุกสิ่งที่คุณเคยเห็น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นเธอคุ้นเคยราว

กับได้พบเจอคนพิเศษที่ห่างหายไปนาน ตลอดจนความรู้สึกบางอย่างซึ่ง
จุกแน่นอยู่ในหัวใจอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เพราะโพลมรีบสลัดไล่ความรู้สึกแปลกๆ ออกไป เมื่อชายหนุ่มผิว
ขาว หน้าตาหล่อเหลาจนเธอเผลอคิดไปว่าเขาอาจเป็นดาราหรือ
นายแบบ แต่กล้องในมือของเขาก็ยืนยันว่าไม่ใช่

หนุ่มหล่อที่เธออธิบายไม่ถูกถึงสายตาเขาที่มองตรงมา รอยยิ้มนั้น
ก็ดูอบอุ่นราวกับว่าโลกนี้ช่างสดชื่นเหลือเกินที่ส่งมาให้ นั่น ทำเอาเธอต้อง
ยิ้มตอบโดยอัตโนมัติ เพราะโพลมบอกตัวเองว่าเธอไม่เคยรู้จักเขามาก่อน
แน่ เพราะกระบวนการด้านความจำของเธอยังคงใช้งานได้ดี และเธอก็ไม่
มีทางที่จะหลงลืมใครบางคนที่เคยรู้จัก โดยเฉพาะถ้าเขาคนคนนั้นหล่อ
เหลาได้มากขนาดนี้ แล้วความรู้สึกที่เกิดขึ้นนี้มันหมายความว่าอย่างไร
ทำไมเธอจึงได้รู้สึกราวกับว่าเขาเป็นคนคุ้นเคย หรือจะเป็นเพราะรอยยิ้ม
สดใสนั้น รอยยิ้มที่มีขึ้นราวกับว่าโลกใบนี้ช่างมีแต่ความสุข มีแต่สิ่งที่น่า
อภิรมย์จนไม่อาจระงับความสุขที่จะแผ่แผ่ให้แก่ใครๆ ได้

“ผมถ่ายไว้ครบแล้วครับ” คำพูดแสนสุภาพนั้นหลุดจากปาก เขา
พูดพลางก้มศีรษะลงน้อยๆ เป็นเชิงขอบคุณ

“จะ งั้นพี่ขอตัวนะ” เพราะโพลมยิ้ม รู้สึกคล้ายว่าเลือดลมจะสูบ
ฉีดขึ้นที่สองแก้มอย่างไม่รู้ตัว เพราะเขาพูดกับเธอ ไม่ใช่แทนคุณ

ผู้หญิงที่สวยงามไปทั้งเนื้อตัว ไม่ว่าจะป็นรอยยิ้ม สีหน้า ท่าทาง หรือแม้แต่คำพูดและแววตา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมา เป็น ‘เพราโพนม ภัทรนันท์’ ช่างดูงดงามและมีคุณค่า เหมาะสมที่จะ ประดับอยู่ในเรือนใจของผู้ชายดีๆ สักคน แต่ทำไมเธอถึงยังไม่มีใคร...

“มองตาละห้อยเลยนะ เนี่ยไม่ใช่แค่หมามองเครื่องบินหรือหมา เห็นปลากะปิองนะโว้ย! แต่เอ็งอะเหมือนหมาที่มองปลากะปิองอยู่บน เครื่องบินเลยว่ะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

“หลบไปเลย เอ็งก็ไม่ต่างกันหรอก” ปราณรัตน์ปิดใบหน้ายียวน หัวเราะร่าของแทนคุณให้พ้นไปจากเลนส์กล้องของเขา เพราะแม้แต่ภาพ เบื้องหลังของเธอ เขาก็อยากจะบันทึกไว้ให้ครบ ทุกความประทับใจของ เขามีต่อเธอคนนี้ แม้ว่ามันจะรางเลือน แต่เขาก็มีความสุขที่ได้ทำ

“ไม่ต่างกันยังไงวะ ไหนพูดมาดี” คิ้วเข้มของแทนคุณขมวดเข้าหากัน สันหรณิใจว่าความลับคงจะไม่เป็นความลับอีกต่อไป

“ไอ้แทน ข้าเพื่อนเอ็งนะโว้ย! เอ็งคิดว่าข้าไม่รู้รู้งิว่าเอ็งนะชอบ แม่่ม่าย หึหึ...ม่ายเรือฟ่วงสองลำซะด้วย”

“ไอ้ปราณรัตน์ ไอ้เพื่อนบ้า เดียวเถอะ รอบหน้าข้าจะไม่ให้เอ็ง ถ่าย”

“ไอ้แทน”

ปราณรัตน์หุบยิ้มเยาะเย้ยในทันทีที่สายตารู้ทันปนรอยยิ้มเป็นต่อ
ของแทนคุณตอบกลับมา จึงตอบโต้ได้เพียงเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน และยื่น
มองแทนคุณเดินล่อเลียนจากไป

หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งใบหน้าสวยในชุดเสื้อเซ็กซี่กางเกงยีน
ที่กำลังนั่งดูตาชั่งพร้อมจดบันทึกน้ำหนักของทุเรียนซึ่งคนงานกำลัง
ทยอยลำเลียงออกมาจากสวนอยู่นั้น คือเป้าหมายที่ผู้มาใหม่ต้องการมา
พบ

‘รัชนี’ ผู้จัดการบัญชีสาวโสดวัย 35 ปีได้หยุดยื่นดูขั้นตอนการ
ทำงานในสวนพร้อมกับลอบสำรวจน้องสาวของตนเองไปด้วย ในเดือนนี้
ซึ่งกำลังอยู่ในหน้าเก็บเกี่ยวผลทุเรียน มังคุดและเงาะ ที่จะให้ผลผลิต
ออกมาพร้อมๆ กัน ซึ่งจะส่งผลในด้านกลไกราคา เพราะยิ่งผลผลิต
ออกมามากเท่าไร ราคา ก็จะยิ่งลดต่ำลงเท่านั้น ดังนั้นหากผลไม้ของสวน
ใต้ออกก่อนหรือออกล่าช้า สวนนั้นย่อมได้เปรียบในด้านราคาขายที่อาจ
เพิ่มมากขึ้น ชนิดที่ว่าเก็บก่อนย่อมขายได้ราคา ก่อน และก็เป็นเหตุผลที่
น้องสาวของเธอต้องมาคุมคนงานเองในวันนี้

รัชนีมองน้องสาวพร้อมกับมองเด็กชายตัวน้อยวัยประมาณห้า
ขวบที่วิ่งเล่นอยู่ไม่ไกลจากผู้เป็นแม่อย่าง ‘รัฐชนา’ น้องสาวคนเล็กของ
เธอกงจะมีชีวิตที่ดีกว่านี้ หากไม่คิดชิงสุกก่อนห่ามและต้องกลายมาเป็น

คุณแม่ยังสาว ที่วันๆ ต้องเอาแต่หมกตัวอยู่ในสวน เพราะความรู้สึกผิดที่ว่าตนเองทำให้ครอบครัวต้องอับอายขายหน้า...ตั้งห้องทั้งที่ยังเรียนไม่จบ ทั้งแฟนหนุ่มของเธอนานนั้นก็ไม่ได้มีฐานะพอที่จะช่วยกู้หน้าตาให้ครอบครัวเธอได้ เพราะเขาเองก็เป็นเพียงนักศึกษาที่ต้องทำงานไปเรียนไป

เมื่อรัฐณาเลือกที่จะดรอปเรียนและกลับมาคลอดลูกที่เมืองจันทร์ เขาจึงเป็นเพียงคนแปลกหน้าสำหรับครอบครัวเธอ เพราะแม่เธอรับไม่ได้ที่จะต้องยอมรับคนซึ่งทำลายอนาคตของลูกสาวตนเองเข้ามาอยู่ร่วมชายคาบ้าน และที่แม่เธอเกลียดที่สุดเลยก็คือผู้ชายที่มักมาก

“รัฐณ”

รัฐณาละสายตาจากบัญชีจดบันทึกน้ำหนักทุเรียน หันหน้ามาตามเสียงเรียกคุ้นเคยนั้น รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเธอ ก่อนจะเรียกลูกชายให้เข้ามาหา พร้อมชี้ชวนให้ดูผู้ที่มาใหม่

“ป้านี้ใคร้า!”

“ใคร้าลูก โห! ไม่เจอกันแป๊บเดียวน้องลมของป้าโตเป็นหนุ่มแล้ว” รัฐณีโอบกอดหลานชายคนเดียว หอมแก้มซ้ายขวาด้วยความรัก ก่อนจะพยักหน้ารับไหว้จากน้องสาว

“จริงครับป้า แม่บอกว่าลมโตะเป็นหนุ่มแล้ว แม่อุ้มไม่ไหว” เด็กชายตัวน้อยจิบปากจิบคอพูดตามประสาเด็กพูดเก่ง ที่มีน้ำลายสอ อยู่ริมฝีปากตลอดเวลา

“เหรอลูก ไหนป้าลองอุ้มซิ จะอุ้มไหวมั๊ย อ๊า!” รัชนีอุ้มหลานชาย ก่อนจะทำสีหน้าเหยเกว่าหนักจริง ทำให้เด็กชายหัวเราะขบขันกับใบหน้าของผู้เป็นป้า

“พีนีมีอะไรหรือเปล่าคะ มาหาถึงในสวนเลย” รัฐชนาถามเมื่อปล่อยให้รัชนีหยอกล้อกับหลานชายจนชุ่มปอด ก่อนผู้เป็นป้าจะปล่อยให้ น้องลมลงไปวิ่งเล่นนับลูกทุเรียนต่อ

“แหม...ไม่มีธูระพีมาไม่ได้เหรอ พี่ก็อยากเห็นสวนเห็นไร่บ้างสิ อยู่กรุงเทพฯ มีแต่ตึก จะหาต้นไม้สักต้น โน่น สวนลุมฯ มาบ้านทั้งที่พี่ก็อยากหายใจเอาโอโซนเข้าปอดให้เต็มที เวลากลับไปสู้อกับควันพิษมันจะ ได้ตันๆ กันไว้ไง” รัชนีจิบปากจิบคอพูดด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้ ก่อนจะทำท่าสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เรียกเสียงหัวเราะอย่างขบขันพลางส่าย ใบหน้าไปมาจากคนที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“เชื่อจ้่า ว่าแต่รอบนี้ก็จะเอาทุเรียนก็ลูกละ มั่งคุดกับเงาะอย่างละ ก็แข่ง คุณน้องจะได้จัดเตรียมใส่รถคุณพีให้พอดิบพอดีไม่ขาดตกสักลูก” รัฐชนาเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานแบบประชด แต่พีน้องก็รู้กันดีว่านั่นคือการแสดงความรักของพวกเขา

“รักที่สุดเลยคนรู้ทัน”

“รักที่สุดเลยคนซังกเหมือนกันค่ะ”

“ใครกันยะซังก”

“ก็คนนี่ไง” รัฐชนาพูด ก่อนจะโผล่เข้าไปกอดพี่สาวแล้วชบหน้า
ลงกับอกเมื่อทางนั้นอ้าแขนออกจนสุด

“คิดถึงพี่นี่ที่สุด!” เสียงหวานนั้นสั่นไหวคล้ายกลัวสะอื้น

“แล้วใครใช้ให้เก็บตัวอยู่แต่ในสวนล่ะจ๊ะ โลกภายนอกเขาไป
ไหนๆ กันแล้ว คุณน้องก็ยั้งนั่งจตน์น้ำหนักๆเรียนอยู่เลย”

“ก็ใครใช้ให้ทุเรียนแพงล่ะคะ และใครใช้ให้พี่นียากเป็นสาวโสด
วัยแช่บอยู่กรุงเทพฯ กันล่ะ ไม่กลับมาดูแลแม่ดูแลน้อง”

“จ้า...ยอมแพ้ นี่เพราะต้องมาขอทุเรียนเขากินหรือกินะก็เลยต้อง
ยอม ถ้าได้ซื้อละไม่ยอมแน่ ปะ ไปในสวนกัน พี่อยากเห็นความสำเร็จ
ของรัฐ”

รัชนิขีย์เรือนผมยาวที่รวบไว้เป็นหางม้าของรัฐชนาอย่างแสนรัก
ก่อนจะหันมาเรียกหลานชายให้วิ่งตาม และพากันเดินเข้าไปในสวนเพื่อดู
คนงานช่วยกันเก็บทุเรียน...ผลผลิตที่รัฐชนานั่นดูแลเอาใจใส่ทุกขั้นตอน
และไม่ได้หวังเพียงตลาดผลไม้เท่านั้นที่ผลผลิตจากสวน ‘แม่เรียม’ แห่งนี้
สามารถนำส่งได้ แต่รัฐชนาเลือกที่จะใช้เทคโนโลยีซึ่งล้ำหน้าให้เป็น

ประโยชน์สูงสุด เมื่อเจ้าของสวนคนสวยเปิดขายผลไม้ผ่านช่องทางโซเชียลเน็ตเวิร์คด้วย แต่ยังคงจำกัดการขนส่งแค่เพียงเขตภาคตะวันออก และภายในกรุงเทพฯ เท่านั้น โดยการขนส่งจะเน้นจัดส่งให้ได้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ดังนั้นผลผลิตของสวนแม่เรียมจึงต้องคัดคุณภาพเป็นพิเศษ

รัชนิมองความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของรัชชานา แม่เธอจะไม่ได้กลับบ้านบ่อยครั้ง เพราะส่วนมากแล้วจะมาในช่วงหน้าผลไม้เพื่อนำผลผลิตในสวนไปมอบให้ลูกค้าและแจกให้พนักงานในบริษัทที่เธอดำรงตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี แต่เธอก็รับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่รัชชานาประสบผ่านทางแม่ แม่ที่ใจแข็งแต่ก็รักลูกสาวมาก มากเสียจนไม่ยอมให้ลูกต้องเจ็บปวดเพราะผู้ชายคนไหน เธอถึงได้อยู่เป็นสาวโสด และรัชชานาในขณะนี้ก็มีสถานะไม่ต่างจากสาวโสดเช่นเดียวกัน

แม่มักจะปรึกษาเรื่องน้องทุกครั้งเมื่อโทร. มาหา บอกเล่าเรื่องราวที่รัชชานาเศร้าสร้อยตั้งแต่กลับมาอยู่บ้าน แต่แล้วรัชชานาก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อคลอดน้องออกมา เพราะรัชชานาได้เอาความเศร้าทั้งหมดมาแปรเปลี่ยนเป็นพลังในการเลี้ยงดูลูกน้อยและเป็นพลังในการรับช่วงดูแลสวนผลไม้ต่อจากแม่ที่เริ่มอ่อนกำลังลงทุกที เพราะอายุที่เพิ่มมากขึ้น

แม่จะไม่เห็นด้วยที่แม่กีดกันไม่ให้สามีของน้องสาวได้มาอยู่ร่วมชายคาเดียวกับผู้เป็นภรรยา จนกว่าเขาจะพิสูจน์ได้ว่าสามารถจะเลี้ยง

ดูรัฐชนาและลูกได้ แต่เธอก็ยังวางใจ เพราะทั้งคู่ที่นั่นจดทะเบียนสมรสกัน
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อเป็นหลักประกันว่าหลานชายของเธอยังมี
พ่อที่ห่วงหาอาทรเขาเสมอ ไม่ใช่ป็นลูกไม่มีพ่อที่ถูกทิ้งขว้าง

สิ่งที่เธอพอจะช่วยน้องได้ก็คือการซื้อบ้านในตัวเมืองไว้ให้ สำหรับ
เป็นสถานที่นัดพบและพักอาศัยร่วมกันระหว่างพ่อแม่ลูก

ในทุกเดือนสามี่ของรัฐชนาจะต้องลงมาหาลูกจากกรุงเทพฯ
เพราะหากเข้าไปหาที่บ้านสวนจะทำให้ผู้เป็นแม่ยายไม่สะดวกใจ การพบ
กันข้างนอกในสถานที่ที่ปลอดภัยจึงเป็นสิ่งเหมาะสมมากกว่า เพราะใน
สายตาเธอเขาก็ไม่ได้เลวร้ายมากมายอะไร และดูราวกับว่าความผิดของ
เขาจะมีเพียงเรื่องเดียวคือทำให้รัฐชนาหมดอนาคตเท่านั้น หากอีก
ความคิดหนึ่งที่แย้งกันอยู่ก็คือ อนาคตของรัฐชนาอาจยังคงไปได้อีกไกล
เพราะมีเขาสนับสนุนด้วย เนื่องจากเขายังคงส่งเสียเลี้ยงดูน้องลมอยู่ไม่
ขาด ภายใต้ครอบครัวเล็กๆ ที่มีความสุขตามอัตภาพ และดูราวว่าการ
ต่อสู้กับความไว้วางใจของผู้เป็นแม่ยายกำลังใกล้จะสัมฤทธิ์ผล เพราะ
หลานชายตัวน้อยที่มักจะถูกยอด้วยเรื่องพ่อของเขาอยู่เสมอนั้น
กำลังจะทำให้แม่เธอใจอ่อน เพราะช่วงหลังแม่ก็จะเปรยๆ ถึงลูกเขยที่
ไม่ชอบใจคนนี้บ่อยครั้ง และคงไม่ใช่เธอเท่านั้นที่รู้สึก ในเมื่อรัฐชนานั้นก็
ยิ่งดูเบงบานขึ้นราวกับดอกไม้ได้น้ำ

เรือนร่างผอมบางในชุดเสื้อถักโครเชต์สีครีมตัวยาวคลุมสะโพก สวมใส่ทับกับเลกกิ้งที่ด้านในเป็นขนสัตว์เทียมเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย เอวคอดนั้นคาดไว้ด้วยเข็มขัดหนังสีน้ำตาล เข้าชุดกันกับบรอนเท้า ส้นสูงในสไตลโบฮีเมียนส์มีพู่ระย้าห้อยตรงด้านหน้า สะพายย่ามใบใหญ่สีดำ อันเป็นผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นชาวเขาในประเทศไทย

เส้นผมสีดำหยักศกยาวสยายถูกปล่อยเป็นอิสระสะบัดไปตามจังหวะก้าวเดิน ทำให้เธอดูไม่ต่างไปจากศิลปินสาวสวยที่กำลังเดินทอดอารมณ์อย่างมีความสุขอยู่ในบรรยากาศที่งดงามในกรุงปารีส

ดวงตากลมโตคู่งามล้อมกรอบไปด้วยแพขนตาหนางอนมองตรงไปข้างหน้า รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนดวงหน้านวลนั้น เพราะภาพที่เธอเห็นนี้ช่างงดงามจนเธออยากจะหยิบเอาเฟรมผ้าใบมาตั้งและบันทึกภาพแห่งความประทับใจผ่านฝีมือประณีต เพราะภาพที่เห็นนั้นคือต้นซากุระตลอดสองข้างทางที่กำลังพากันออกดอกสีชมพูบานสะพรั่งเต็มต้น ตัดกับแผ่นฟ้าที่เป็นสีฟ้าใสไม่ต่างจากท้องฟ้าในเมืองไทยเหนือนาข้าวตามต่างจังหวัด เพราะถึงคราวที่ฤดูกาลแห่งแสงอาทิตย์เข้ามาเยือนกรุงปารีสแล้ว หลังจากหลับใหลอยู่ในช่วงฤดูหนาวมาตลอดสามเดือน

ณ เวลาคือ ‘ฤดูใบไม้ผลิ หรือ Le Printemps ของปารีส’ และฤดูกาลนี้ก็ขึ้นชื่อว่าเป็นฤดูกาลที่สวยงามที่สุด ‘ฤดูดอกไม้แห่งงานเฉลิมฉลองความรัก’ la saison des fleurs, des fêtes, des amours คน

ฝรั่งเศสมักถือเอาฤดูกาลนี้จัดงานพิธีมากมาย เช่น พิธีรับศีลจุ่ม หรือ พิธีแต่งงาน และตลอดทั้งช่วงเดือนแห่งอากาศดีนี้จะถือเป็นฤดูกาลแห่งการสอบไล่ปลายปีของนักเรียนนักศึกษาอีกด้วย เพราะอากาศจะอุ่นขึ้น และทั่วทั้งประเทศก็มีแต่สิ่งสวยงาม ดังนั้นเมื่อถึงเดือนเมษายนของทุกปี เธอจึงมักหนีจากความร้อนของอากาศเมืองไทยมาใช้ชีวิตอยู่ที่ท่ามกลางความเย็นสบายที่ปารีสเพื่อทำงาน และเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ และยังเพื่อพบปะกับเอเจนซี เพื่อว่าจะมีใครสนใจนำภาพวาดของเธอไปประกอบโฆษณาหรือตีพิมพ์ลงนิตยสารบางเล่ม หรืออาจต้องการชิ้นงานในรูปแบบใดเป็นพิเศษ และบางครั้งเธอก็จะเข้าไปชุกตัวอยู่ในแกลเลอรีเพื่อสัมผัสทัศนคติของลูกค้าแต่ละรายที่ชื่นชอบผลงานเธอ

สองห้าพาค้าวเดินไปสู่ถนนแห่งศิลปิน หรือที่คนทั่วไปรู้จักกันในนามของ ‘มงต์มาร์ท’ เพราะเสน่ห์ของมงต์มาร์ทอยู่ที่การได้เดินทอดน่องไปตามซอยเล็กซอยน้อยที่มีร้านรวงมากมาย ทั้งคาเฟ่ ร้านกาแฟ ร้านขนมปัง ร้านช็อคโกแลต จุดมุ่งหมายของนักท่องเที่ยวส่วนมากก็คือมาเที่ยวชมความงามของมหาวิหารซาเคร-เกอร์ และชื่นชมชีวิตความเป็นอยู่ของชาวปารีสเชิงท้องถิ่น ที่ขาดไม่ได้คือสัมผัสกับวิถีชีวิตในแบบศิลปินในระยะประชิดติดตัว เพราะมงต์มาร์ทถือเป็นย่านรวมศิลปินที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป หรืออาจเรียกได้ว่าใหญ่ที่สุดในโลกก็ว่าได้ ศิลปินหลายร้อยคนจะมาตั้งเฟรมวาดภาพกันข้างทาง ทั้งที่ริมบาทวิถี ใต้ต้นไม้ จนแทบไม่มีบริเวณใดที่ว่างเว้นจากคนจับจอง และผลงานของศิลปินแต่ละ

คนก็มักสร้างความตื่นตาตื่นใจให้นักท่องเที่ยวจนไม่อาจรักษาเงินในกระเป๋าไว้ได้

ศิลปะเป็นเรื่องของความชอบส่วนบุคคล บางคนอาจมองว่าสวยหรือบางคนอาจมองดูแล้วคิดต่าง แต่สำหรับเธอศิลปะก็คือศิลปะ ทุกภาพมีส่วนที่สวยงามแตกต่างกัน อยู่ที่ว่าเราจะมองในมุมไหนเท่านั้น เพราะโพยมหยุดดูศิลปินที่กำลังวาดภาพเหมือนให้นักท่องเที่ยวสาวชาวยุโรป ความน่าสนใจนั้นได้ดึงดูดสายตาของเธอและนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ให้หยุดดู เพราะศิลปินปารีสคนนี้สามารถถ่ายทอดคุณลักษณะของคนนั้นออกมาได้อย่างเหมือนจริงราวกับภาพถ่าย โดยเฉพาะดวงตากลมโตสีฟ้า น้ำทะเลนั้น ที่แม้จะเป็นเพียงภาพขาวดำ แต่ก็กลับให้ความรู้สึกคล้ายเธอมีอีกตัวตนหนึ่งอยู่บนผืนกระดาษ เห็นดังนั้นรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าเธอ ก่อนจะก้าวเดินและทอดหัวใจไปตามท้องถนนที่ทำให้หัวใจเธอเบิกบานเหลือเกิน

การได้มาเห็นความต่าง ความแปลกใหม่กว่างานตัวเอง ทำให้เธอมีจินตนาการที่ก้าวไกล และมองความงามในมุมที่กว้างมากขึ้น

“สวัสดิ์คะปิแอร์”

รอยยิ้มพร้อมคำเอ่ยทักเป็นภาษาฝรั่งเศสส่งตรงไปยังชายหนุ่ม
ร่างสูงที่กำลังยืนครุ่นคิดกับการจัดวางเฟรมผ้าใบหลายภาพที่เหล่าศิลปิน
นำมา ทั้งชายฝากและฝากขายอยู่ในแกลเลอรีของเขา

“โอว...แองจี้ คุณมาแล้ว คุณทำให้ผมเสียใจ”

ปีแอร์ หนุ่มฝรั่งเศสผู้มีใบหน้าหล่อเหลาชั้นเทพก้าวเข้ามา
สวมกอดเพราโพนมอย่างยินดีที่สุดที่ได้เห็นเธออยู่ในแกลเลอรีของเขา เธอ
ซึ่งเป็นศิลปินสาวสวยชาวไทยที่มีสายเซ็นว่า ‘Angel’ และเขาก็มักจะ
เรียกเธอว่า ‘แองจี้’ ตามชื่อของเธอที่แปลว่า ‘นางฟ้า’

“เสียใจอะไรกันคะ ฉันไม่ได้ทำอะไรคุณสักหน่อย”

เพราโพนมยิ้มไม่รู้ไม่ชี้กับใบหน้าเศร้าสร้อยที่ปีแอร์พยายามทำ
ปีแอร์เป็นเพื่อนเรียนด้านศิลปะรุ่นเดียวกับเธอ และเขาก็ยึดอาชีพศิลปิน
อย่างเต็มตัวโดยการเปิดแกลเลอรีเล็กๆ เป็นของตัวเอง แต่ยอดขายในแต่ละ
ปีของเขาก็ไม่ได้เล็กเลยสักนิด เพราะปีแอร์รับเป็นเอเจนซีให้เพื่อนๆ
ที่เรียนจบรุ่นเดียวกัน หรือบรรดาศิลปินที่ต้องการนำภาพมาลงที่แกลเลอรี
เขา เขายังมีเว็บไซต์แสดงผลงานของศิลปินแต่ละคนให้ พร้อมทั้งเปิดรับ
จองภาพศิลปะ และพร้อมให้ลูกค้าสามารถระบุความต้องการคร่าวๆ ลง
ไปได้ผ่านเว็บไซต์นั้น เพื่อให้ศิลปินท่านนั้นๆ สามารถตอบโจทย์ของ
ลูกค้าได้มากที่สุด ส่วนสาเหตุที่ทำให้ปีแอร์ถึงกับเอ่ยกับเพราโพนม
ออกมาว่าเสียใจก็คือ

“ทำไมคราวนี้ถึงอยู่ได้แค่อาทิตย์เดียว บอกเหตุผลมาซะดีๆ ไม่งั้นผมจะตามคุณกลับเมืองไทย”

“ไปได้จริงหรือคะ รับประกันมั๊ยว่าโซฟีน่าจะไม่มาแหกอกคั๊กหัวใจของฉันทออกไปทำซุปน่ะ คนท้องคนไส้ยิ่งโมโหง่ายอยู่ด้วย โมโหหឹងนี้ น่ากลัวนะคะ” เพราะโพลมพูดกลัวมั๊ย เมื่อโซฟีน่าคือภรรยาของปีแอร์ที่กำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ และมีกำหนดจะแต่งงานกันในสัปดาห์หน้า

“หึๆ...แล้วอยู่ได้ถึงมั๊ยล่ะ อันนี้โซฟีน่าฝากถามนะ เจ้าหล่อนน่าจะบ่นคิดถึงคุณทุกวัน”

“ถึงสิคะ เตรียมชุดเพื่อนเจ้าสาวมาแล้วด้วย”

“โอว...ขอบคุณครับ ขอขอบคุณมากแองจี้ คุณเป็นนางฟ้าของเราจริงๆ แล้วเมื่อถึงวันที่ความรักของคุณแบ่งบาน ผมกับโซฟีน่าก็จะไปร่วมแสดงความยินดีกับคุณด้วยเช่นกัน”

เพราะโพลมยิ้มแสดงความยินดีและขอบคุณในน้ำใจของปีแอร์ ความรักระหว่างปีแอร์กับโซฟีน่าเริ่มต้นในบรรยากาศสุดแสนจะโรแมนติกแห่งมหานครปารีส เมื่อนักท่องเที่ยวสาวชาวอังกฤษนั้นชื่นชอบในภาพวาดสีน้ำมันรูปดอกบัวสีชมพูกลางบึงของเธอ โซฟีจึงนำติดต่อขอซื้อภาพจากปีแอร์ผู้เป็นเจ้าของแกลเลอรี แต่ปีแอร์ไม่สามารถขายให้ได้ เพราะเขาเป็นเพียงเอเจนซีที่ต้องส่งภาพวาดที่มีคนจองเรียบร้อยแล้วให้แก่เจ้าของภาพที่แท้จริง แต่แล้วปีแอร์ก็กลับทำในสิ่งที่เธอไม่เคยคาดคิด

เขามาอ้อนวอนให้เธอช่วยวาดภาพดอกบัวอีกภาพเพื่อส่งมอบให้สาว
ลูกครึ่งอังกฤษที่แสนน่ารักและมีรอยยิ้มที่สดใสคนนี้

ภาพวาดของเธอจึงกลายเป็นสื่อกลางความรักให้คนทั้งคู่ เพราะ
ภาพวาดของเธอส่วนใหญ่ๆนั้นจะมีโซฟีน่าเป็นลูกค้าเจ้าประจำ โซฟีน่า
ชอบเมืองไทยมาก ภาพวาดที่มีกลิ่นอายของความเป็นเอเชียผสมผสาน
กันอย่างลงตัวจึงกลายเป็นจุดขายที่โดดเด่นของเธอ และที่เธอบินมา
ปารีสเวลานี้ทั้งที่มีเวลาพักอยู่ได้แค่เพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้นก็เป็นเพราะ
ต้องการมาร่วมแสดงความยินดีกับคนทั้งคู่ ส่วนที่ปีแอร์บอกว่าเขาและ
โซฟีน่าจะไปร่วมแสดงความยินดีในวันที่ความรักของเธอแบ่งบานนั้น เธอ
ก็ยังไม่เห็นวี่แววเลยสักนิด แม้แวบหนึ่งในห้วงความคิดเธอจะมองเห็น
ดวงตาคมเข้มคู่หนึ่งที่ยังมองมาอย่างอบอุ่นหัวใจก็ตาม

มานเพลิง

จำปาลาว

2

วิมานนางฟ้า

อากาศที่ขึ้นน้ำค้างยามเช้า ทำให้ร่างซึ่งนอนหลับตาพริ้มอยู่บนเตียงนอนแบบสี่เสารูปทรงโบราณ เข้ากับฉิมบรรยากาศห้องนอนนั้นต้องกระชับผ้าห่มนวมสีนวลสะอาดตาขึ้นคลุมร่างกายมากขึ้น เพราะชุดนอนผ้าฝ้ายสายเดี่ยวตัวยาวกรอมเท่านั้นไม่หนาวพอที่จะให้อุ่นในยามเช้ามีดเช่นนี้ ทว่าก็หลับตาอยู่หนึ่งได้ไม่นาน เมื่อเจ้านกแก้วคอแหวนสีกุหลาบครอบครัวใหญ่กำลังแข่งกันส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้วอยู่ที่ต้นชมพู่มาเหมียวต้นใหญ่ซึ่งอยู่ด้านข้างตัวบ้านไม่ไกลจากหน้าต่างๆ ในทุกเช้า เธอจึงมีนาฬิกาปลุกส่วนตัวที่แสนพิเศษสุด จนทำให้เพื่อนชาวต่างชาติ

หรือเพื่อนคนไทยที่เคยมาอนค้ำบ้านของเธอต่างพากันอิจฉา ที่
ธรรมชาตินั้นช่างสรรค์สร้างความสุขให้แก่เธอได้อย่างท่วมท้น

ร่างบอบบางค่อยๆ ยันกายขึ้นจากที่นอน สองมือรวบผมหยักศก
ยุ่งเหยิงขึ้นสูง ก่อนจะขมวดไว้เป็นมวยกลางกระหม่อมอย่างหลวมๆ
รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าขณะดวงตาสวยทอดมองม่านลูกไม้ที่
หน้าต่างห้องนอน ก่อนจะจดฝ่าเท้าลงบนพื้นกระดานเรียบมันเงา บ่ง
บอกความเก่าแก่ของเนื้อไม้และสะท้อนให้เห็นถึงความดูแลเอาใจใส่ของ
เจ้าของเรือนเป็นอย่างดี มือหนึ่งเอื้อมไปคว้าผ้าฝ้ายทอสีเปลือกมังคุด
ซึ่งพาดไว้บนพนักเก้าอี้โบราณที่เข้าชุดกันกับโต๊ะทำงานชั้นห่มคลุมไหล
เปล่าเปลือยเพื่อสร้างความอบอุ่น ก่อนจะเดินตรงไปยังหน้าต่าง

ดวงตาสวยหวานมองไกลไปสุดสายตา เห็นแสงสีนวลที่เริ่มจับ
ขอบฟ้า ตัดกับทิวสวนมังคุด ทุเรียน ที่เริ่มลดน้อยหายไปตามสังคมเมือง
ที่เจริญมากยิ่งขึ้น แต่ไม่ว่าบ้านอื่นหรือสวนอื่นๆ จะเจริญตามเมืองใหญ่
ไปมากเท่าไร สวนของเธอก็ยังคงความเป็นธรรมชาติแบบเดิมเอาไว้ไม่
ผิดเพี้ยน นับจากวันที่พ่อแม่อยู่ หรือกระทั่งถึงวันที่ท่านทั้งสองจากไป
สวนแห่งความรักของพ่อแม่ก็ยังอยู่ในสภาพเดิม และเธอก็จะรักษา
มันไว้แบบนี้ให้นานที่สุดตราบที่เธอจะยังสามารถทำได้ เพราะสถานที่
แห่งนี้คือ ‘วิมานบนดิน’ สำหรับนางฟ้าเช่นเธอ ‘เพราโพนม - นางฟ้า -
Angel’

เพราะโพลมสุดลมหายใจเข้าลึก ซึมซับเอาโอโซนธรรมชาติเข้าปอดให้มากที่สุด เธออาจโชคดีที่มีทุกอย่างพร้อมสรรพ ทำให้ไม่ต้องไปขวนขวายหารายได้เพิ่มเพื่อให้สอดคล้องกับค่าครองชีพที่สูงจนยังไม่ไหว และเธอก็ยังรู้จักใช้เงินทองที่หามาได้อย่างประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อจนเกินตัว เธอชอบเสื้อผ้าเครื่องประดับที่ทำจากผ้าพื้นเมือง มีแค่เพียงเวลาออกงานเท่านั้นที่ต้องไปหาเช่าเอาตามห้องเสื้อชั้นนำ ซึ่งเจ้าของก็ยินดีที่จะให้เธอได้สวมใส่ เพราะเป็นการช่วยโปรโมตห้องเสื้อเหล่านั้นไปในตัวด้วย

เธอชอบชีวิตความเป็นอยู่แบบไทยแท้ เคยอยู่มาแต่เด็กอย่างไรก็ยังคงใช้ชีวิตอยู่อย่างนั้น แม้จะจากไปเรียนต่อและทำงานที่ปารีสหลายปี แต่เธอก็ยังโหยหาชีวิตแบบนี้มากที่สุด และเมื่อมีโอกาสอีกครั้งเธอก็ต้องรักษาไว้ให้ดี ความคิดแบบนี้จึงทำให้มยุเรศนั้นมักค่อนข้างจะเสมอว่าเป็นพวก ‘ติสต์แตก’ คือมีความเป็นศิลปินมากจนเกินพอดี เข้าถึงยาก ซึ่งคำพูดของมยุเรศทำให้เธอต้องขำทุกครั้งไป เมื่อถ้อยคำนิยามนี้ทำให้เธอนึกไปถึง ‘ลุงช่าง’

ลุงช่าง เป็นมีคณายกวัดในหมู่บ้าน มีศักดิ์เป็นญาติผู้พี่ของพ่อเธอ ลุงช่างเป็นคนกว้างขวางและมีหัวใจเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา ลุงช่างไม่เคยเรียนศิลปะ อาศัยว่าบวชเรียนอยู่หลายพรรษา จึงได้พบเห็นพวกช่างศิลป์ที่มาช่วยกันเขียนภาพให้ทางวัดอยู่เป็นประจำ พระหนุ่มในวัยนั้นจึงได้เรียนรู้งานศิลปะเมื่อว่างเว้นจากกิจของสงฆ์ หรือกระทั่งสึกออกมามีเหย้ามีเรือน ลุงช่างก็ไม่ได้ละเลยที่จะทำนุบำรุงวัดวาที่ตนได้เคย

อาศัยบวชเรียนมา ยังคงพัฒนาต่อไปให้ดียิ่งขึ้น จึงกลายเป็นว่าผู้ทำ
หน้าที่ซ่อมแซมจนถึงวาดภาพจิตรกรรมฝาผนังภายในโบสถ์และศาลา
การเปรียญนั้นได้กลายเป็นลุงช่างไปโดยปริยาย

ลุงช่างผู้ปลูกผักปลูกข้าวกินเอง หาบปลา กุ้ง หอยในน้ำ และเลี้ยง
ไก่ไข่ไว้ที่บ้านอีกหลายตัวด้วยกัน ทำให้ชีวิตของแกแทบจะไม่ได้ใช้เงิน
เลยสักบาท นอกจากซื้อมวนยาที่แกชอบเหลือเกิน และส่งเสีย ‘ปทุม’
ลูกสาวของแกให้ได้เล่าเรียนสูงๆ

ชีวิตเรียบง่ายของศิลปินที่ซุกซ่อนตัวอยู่ในห้องนาห้องไร่อย่างลุง
ช่างจึงไม่อาศัยเงินทองมากมายก็มีความสุขได้ ทัศนคติของลุงช่างที่เป็น
อย่างนี้แล้วไม่รู้ว่ามีบุตรจะเรียกว่า ‘ติสต์แตก’ ได้ไหม

เพราะโพยมคิดพลางยิ้ม ‘ติสต์’ ใครนะช่างตั้งคำจำกัดความนี้
ขึ้นมา ทำเอาภาษาเพี้ยนไปหมด แต่จะว่าไปครอบครัวของเธอก็คงจะ
ติสต์แตกกันทั้งบ้าน เริ่มจากลุงช่างที่จับผลัดจับผลูเป็นช่างเขียนรูป
จิตรกรรม พ่อของเธอที่เป็นครูสอนดนตรีสากล แม่ของเธอที่เป็นครูสอน
ศิลปะ และยังมีตัวเธอก็ยึดอาชีพวาดภาพสีน้ำมันเป็นอาชีพหลัก และมี
งานเขียนเพลงเป็นงานอดิเรก

เสียงขยับกุญแจกุ๊กกักหน้าประตูบ้านทำให้เธอโพยมหันตาม
แล้วบุตรรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้า เพราะนี่ก็เป็นอีกหนึ่งนาฬิกาปลูกของเธอ
นอกจากเจ้านกแก้วฝูงใหญ่ที่ก้มหน้ากันเอียงคอมองมาทางเธออย่าง

สงสัย เธอแหงนมองนกตัวสีเขียวหลายตัวที่มองเห็นสีเขียวเพียงกลางๆ แต่ก็ยังคิดว่าสีที่อึมครึมนั้นเป็นสีเขียว คงต้องรอให้สว่างมากกว่านี้จึงจะเห็นวงแหวนบริเวณรอบลำคอพวกมันที่มีสีชมพูสดตัดกับขนสีเขียวน่ารักนั้น

นกแก้วกลุ่มนี้ย้ายมาสร้างรังที่ต้นชมพูมาเหมียวตั้งแต่ก่อนเธอจะไปเรียนต่อที่ปารีส พ่อเธอบอกว่ามันเป็นพันธุ์วงแหวนสีทุกหลาย เพราะสัญลักษณ์รอบลำคอของมันที่บ่งบอก และเธอก็ดีใจเหลือเกินเมื่อได้กลับมาที่นี่อีกครั้งก็ยังพบว่าพวกมันก็ยังคงอยู่ และยังมีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย จากคู่เดียวกลายเป็นนับสิบตัว ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้พวกมันจะมีมากหรือน้อยกว่านี้ รู้แต่ว่านี่เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธออยากจะรักษาความเป็นธรรมชาติของที่นี่ไว้ เพื่อให้พวกมันจะได้อยู่อาศัย

เพราะโพลีมี้มให้พวกมัน ก่อนจะมองไปที่วับริเวรนอกหน้าต่างที่เริ่มเห็นภาพได้ชัดเจนมากขึ้นกว่าเดิม ตามความเข้มข้นของแสงสว่างจากเส้นขอบฟ้าที่เริ่มสว่างจ้าขึ้นทุกที

“ตื่นนานแล้วหรือน้องฟ้า”

เธอหันตามเสียงทักพร้อมตอบคำถาม “นานแล้วจะพี่หุ้ม นี่ เจ้าพวกนี้ปลุกฟ้า”

ก่อนจะทำสัญญาณมือว่าเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ตรงามบนต้นชมพูนั้นแหละ ที่ทำหน้าที่แทนปทุมซึ่งในวันนี้เจ้าตัวนั้นมาสายกว่าทุกวัน แม้จะ

ยังเพิ่งรุ่งสางก็ตาม เพราะตามข้อตกลงก็คือปทุมจะต้องมาถึงเรือนเธอก่อนตีห้าครึ่ง เพื่อเตรียมอาหารสำหรับใส่บาตรเช้าให้เธอ

“พี่ขอโทษนะที่มาสาย”

“พี่ทุม พี่เป็นอะไรหรือเปล่า”

ด้วยสีหน้าท่าทางที่เศร้าสลด พร้อมใบหน้าที่ถูกมุดหลบหน้าหลบตาที่เห็นคือสิ่งที่ผิดปกติไปจากทุกวันของปทุม

“เปล่าจะ ไม่มีอะไร”

“พี่มีอะไรก็บอกฟ้านะไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ เราไม่ใช่ใครอื่นนะพี่ มีอะไรก็บอกฟ้า ฟ้าช่วยพี่ได้ทุกเรื่อง”

เมื่อสิ้นเสียงซึ่งแสดงถึงความหวังใฝ่ ร่างของญาติผู้พี่ก็ตรงถลาเข้ามาหาเธอ ปทุมร้องไห้โฮออกมาอย่างอึดอั้นตันใจ แม้จะพอคาดตาถึงสาเหตุได้ เพราะก่อนหน้านี้ปทุมมักจะมาปรับทุกข์ให้ฟังอยู่เสมอถึงพฤติกรรมของสามีขึ้นมาเธอ พี่มักจะเมากลับมาบ้านและตบตีเธอไม่เว้นแต่ละวัน จนทำให้เธอโพล้เพล้รู้สึกว่าถ้าการไม่มีคู่นั้นน่าจะเป็นผลดีกับตัวเธอมากกว่า เพราะหากมีคู่แล้วต้องเจอแบบที่ปทุมเจอทุกวัน สู้เธออยู่คนเดียวให้สบายใจต่อไปยังดีเสียกว่า ปทุมมักจะพูดเสมอว่าตอนแต่งงานใหม่ๆ นั้น ‘เมฆ’ ดีกับเธออย่างที่สุด และมาเปลี่ยนเป็นคนละคนก็ตอนย้ายที่ทำงานใหม่นี้แหละ

ปทุมโทษว่าเป็นเพราะเพื่อนๆ ชักชวน จึงทำให้เมฆเหลวไหล กลายเป็นคนติดเหล้าในที่สุด แต่สำหรับเพราโพนมกลับคิดว่าเป็นเพราะ ความหวานของปทุมกับเมฆนั้นได้หมดช่วงโพรโมชันแล้วต่างหาก ซึ่งก็คง ไม่มีใครที่จะรักษาโพรโมชันนี้ไปได้ตลอดแน่ นอกจากเธอคนนั้นจะต้อง เป็นสาวสมัยใหม่และไฟแรงอยู่เสมอ

และเรื่องที่ได้ฟังจากปากของปทุมก็ทำให้เพราโพนมถึงกับมึนงง จนทำอะไรไม่ถูก เพราะถ้าเธอมีสามีแล้วสามีพาเมียน้อยเข้ามาอยู่ร่วม ชายคาเดียวกัน เธอคงต้องอกแตกตายไปก่อนเป็นแน่ คงไม่มีกำลังใจจะ มาทำงานอย่างเช่นที่ปทุมกำลังทำอยู่นี้ได้

“พี่ทุมพักผ่อนเถอะนะ ไม่ต้องทำอะไรเพิ่มหรอก กับข้าวเมื่อวาน ก็ยังอยู่ แค่หุงข้าวให้ฟ้าก็พอแล้ว เดี่ยวฟ้าจะเอาหมูหยองกับปลา กระป๋องใส่บาตรพระท่านเอง พี่ทุมหุงข้าวเสร็จแล้วก็นั่งๆ นอนๆ อยู่ที่นี้ ก่อน ยังไม่ต้องรีบกลับไปหรอก หรือไม่ก็อยู่ค้างกับฟ้าที่นี่เลยก็ได้ ค้างสัก วันสองวันให้สบายใจก่อนค่อยกลับบ้านนะพี่”

ฝ่ามือบอบบางอย่างคนไม่เคยกรำงานหนักบีบกระชับฝ่ามือของ ปทุมที่ทั้งด้านทั้งข้างเพราะความลำบากของชีวิตคู่ ปทุมน่าจะมีความสุขที่ ดีกว่านี้...หากเธอจะเลือกเรียน ไม่ใช่เลือกความรัก

“น้องฟ้า พี่มิดแปดด้านไปหมด ไม่รู้จะทำยังไง เขาไม่แคร์พี่เลย นั่งนั่นมันก็ไม่ได้สวยไปกว่าพี่นะน้องฟ้า แต่มัน...แค่นมมันใหญ่กว่าพี่

เท่านั้นแหละ พี่เมฆก็หลงมัน ฮือ...มันมานอนกันในห้องนอนพี่ จนพี่ทนไม่ไหวต้องย้ายมานอนที่ห้องยายบัว ฮือ...มันทำอะไรกัน มันไม่แคร์พี่เลยสักนิด นี่พี่ออกมามันก็ยงนอนกกกันอยู่” ปทุมเล่าไปร้องไห้พลาบสะอึกสะอื้นไปด้วย

“แล้วเมีย เอ่อ...แล้วผู้หญิงคนนั้นเขาว่าอะไรบ้างล่ะพี่ เขายอม... เป็นเมียน้อยหรือ” เธอถามทั้งที่กระดากปากจะพูดคำนั้นออกมา เพราะสงสัยเหลือทนว่าผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะอยากเป็นเมียน้อยเขา มันต้องมีสาเหตุสิ พวกเธอถึงได้เลือกเส้นทางนี้

“น้อยไปสิน้องฟ้า มันบอกพี่เองว่ามันจะดูแลพี่เมฆแทนพี่ทุกอย่าง ให้พี่นั่งๆ นอนๆ เป็นเมียหลวงไปแล้วกัน ส่วนมันก็จะไปเป็นเมียน้อยที่พี่รักและหลง มัน...มันจะสนองกันสามเวลาหลังอาหาร ถ้าวันไหนพี่เมฆไม่เหนื่อยมาก มันก็จะต่อภาคกลางดึกให้อีกด้วย มันบอกว่าพี่จะได้ไม่ต้องเหนื่อย ดูมันพูดสิน้องฟ้า อีโฉมนี้มันทั้งร้านทั้งหน้าทน จนพี่ไม่รู้จะเอาอะไรไปแลกกับมันแล้ว แค่มันลอยหน้าลอยตามาบอกพี่ พี่ก็แทบจะน้ำจะท่วมปาก” ปทุมเล่าพลาบสะอึกสะอื้นอย่างเจ็บแค้น แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“แล้วพี่เมฆว่ายังไงบ้างพี่” เพราะโพยมถาม สีหน้าแสดงความทุกข์ร้อน มีอารมณ์ร่วมไปกับปทุมอย่างช่วยไม่ได้ และก็รู้ว่าเมียน้อยของ

เมฆนั้นชื่อว่า ‘โหมง’ ที่แค้ได้ยินชื่อของเจ้าหล่อนก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงตัว
อิจฉาในละครน้ำเน่าสักเรื่อง

“มันจะว่าอะไร มันก็พาเมียมันเข้าไปสมสู่กันในห้องที่ต่อนะสิ ทั้ง
ที่พี่ยังยืนอึ้งอยู่ข้างนอกนั่นแหละ น้องฟ้า พี่เจ็บหัวใจเหลือเกิน เกลียด
นักอ๊พวกเมียน้อย เกลียดที่สุด แค้ยายบัวเรียนจบมีงานมีการทำพี่ก็จะไม่
เอามันแล้ว...ให้ยายบัวพ้นช่วงสอบไปก่อนเท่านั้น และถ้ามันจะไปทำ
อะไรกันที่อื่นพี่ก็จะไม่ขวางอีก แต่ต้องไม่ใช่ในบ้านของพี่ ในห้องของพี่
ฮือ...พี่แค้ใจเหลือเกินน้องฟ้า”

ปทุมสันสะอื้นตามแรงกดดัน เพราะไม่อยากให้มีเรื่องอะไรไป
รบกวนระหว่างที่ลูกสาวกำลังสอบเทอมสุดท้าย พอๆ กับเพราะโผยมที่นึ่ง
อึ้ง เพราะเธอให้คำแนะนำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง แม้จะอยากพูดให้ปทุม
ไปบอกลุงช่างผู้เป็นพ่อ แต่ก็รู้ว่านั่นจะยิ่งทำให้ปทุมตายทั้งเป็นมากขึ้น
เพราะปทุมนั้นรักเมฆมากจนถึงขนาดยอมทุกอย่าง ยอมแม้กระทั่งตัวเอง
ต้องเรียนไม่จบและออกจากโรงเรียนกลางคัน ยอมให้ลุงช่างเอย่ตัดพ่อ
ตัดลูกเพราะไม่ต้องการให้เธอแต่งงานกับเมฆ ยอมให้เมฆตบตีมาตลอด
หลายปี และถ้าอ่อนตั้งแต่เริ่มต้นอย่างนี้ ดูจากรูปการณ์แล้ว เธอก็คิดว่า
ปทุมคงจะปล่อยให้เรื่องนี้เลยตามเลยเช่นเคย ปทุมคงไม่สามารถตัดเมฆ
ไปจากชีวิตได้อย่างเด็ดขาดเป็นแน่

“ถ้าพี่ทুমไม่ค่อยสบายใจนักก็พักอยู่ที่นี่ก่อนละกันนะ พรุ่งนี้ฟ้าต้องเข้ากรุงเทพฯ แต่เช้าด้วย คงต้องฝากพี่ทุมช่วยดูแลบ้าน เอ้อ...แล้วอย่าลืมโทร. ไปบอกน้องบัวละว่าพี่ทุมอยู่ที่นี่ ฟ้าไม่อยากให้น้องบัวไปเห็นภาพอะไรแบบนั้นเหมือนกัน”

เธอหมายถึง ‘ปานบงกช’ ลูกสาวของปทุม ที่มีศักดิ์เป็นหลานสาวของเธอ ซึ่งเหลืออีกไม่กี่เดือนปานบงกชก็จะจบปริญญาตรีสมความตั้งใจ แม้ครอบครัวของลุงช่างจะค่อนข้างเจียมตน ไม่ค่อยได้มาวุ่นวายกับเธอสักเท่าไร เพราะพวกเขาใช้ชีวิตความเป็นอยู่อย่างชาวบ้านร้านตลาดโดยทั่วไป ต่างจากเธอที่มีฐานะและมีหน้ามีตาในสังคม แต่เธอก็ไม่เคยแบ่งชนชั้น เธอถือว่าทุกคนเท่าเทียมกัน มีความเป็นมนุษย์เท่ากัน ไม่มีใครรวยกว่าจนกว่า ที่เห็นว่าแตกต่างเป็นเพียงเพราะมีโอกาสกับยังไม่เจอโอกาสเท่านั้น เธอจึงคอยบำรุงช่วยเหลือญาติๆ ไปอย่างพอเหมาะพอควร อะไรช่วยได้ก็ขอให้บอก ขอให้ไม่ขัดหลักศีลธรรมก็เพียงพอแล้วสำหรับเธอที่จะให้ความช่วยเหลือ

เนื่องจากปทุมไม่ได้ทำงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน พ่อกับแม่ของเธอจึงว่าจ้างให้ปทุมคอยช่วยดูแลสวน ดูแลจัดแจงเรื่องคนงานในสวนทั้งหมด และเมื่อสิ้นพ่อกับแม่แล้ว เธอจึงขอให้ปทุมช่วยดูแลบ้านไม้สักโบราณที่เป็นเสมือนตัวแทนความรักของพ่อกับแม่ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งนี้ด้วยอีกแรง ดูแล...ให้เทียบเท่ากับที่ปทุมดูแลบ้านเรือนตนเอง โดยปทุมจะมีกุญแจทุกห้องในบ้านหลังนี้ สามารถเข้ามาทำความ

สะอาดและตรวจตราความเรียบร้อยได้ทุกเมื่อ ทั้งปทุมยังมีหน้าที่จัดหากับข้าวให้เธอใส่บาตร จัดเตรียมอาหารให้เธอ และจัดหาของสดของแห้งรวมทั้งข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นและขนมขบเคี้ยวต่างๆ มาใส่ไว้ในตู้เย็นเพื่อเธออาจหิวขึ้นมายามดึก ซึ่งทุกเดือนเธอจะโอนเงินใส่บัญชีธนาคารไว้ให้ปทุม เพื่อปทุมจะได้รับความสะดวกสบาย ไม่ต้องมาคอยเบิกค่าอาหารประจำวันกับเธอ

ส่วนอัตราเงินเดือนที่เธอให้ปทุมนั้นก็มากกว่าพนักงานออฟฟิศบางคนในกรุงเทพฯ อีก แม้ว่าปทุมจะบอกว่ามันมากเกินไปกว่ามากสำหรับคนที่เพียงทำหน้าที่ดูแลบ้านดูแลสวน แต่เธอก็ให้เหตุผลว่านั่นคือสิ่งที่ปทุมสมควรได้รับแล้ว เพราะมันได้รวมไปถึงค่างวดแห่งความไว้วางใจเอาไว้ด้วย จริงอยู่ว่าเธออาจจ้างคนงานทำความสะอาดบ้าน จ้างแม่ครัว จ้างคนทำสวน หรือซื้อหาสิ่งของได้มากมายจากเงินก้อนนี้ แต่สิ่งหนึ่งที่เธอไม่สามารถซื้อหาได้ก็คือความไว้วางใจในตัวพวกเขาเหล่านั้น หรือเธออาจจะซื้อได้ แต่ก็คงต้องใช้เวลากว่าครึ่งชีวิต และเวลาทั้งหมดนั้นเธอได้ใช้ไปกับปทุมมาแล้วตั้งแต่ยังเด็กจนถึงบัดนี้

“พี่ชอบคุณน้องฟ้ามากๆ ชอบคุณจริงๆ ถ้าไม่มีน้องฟ้า พี่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะมีปัญญาที่ไหนส่งเสียให้ยายบ่าวได้เรียนสูงๆ พี่ชอบคุณจริงๆ”

“อะไรกันพีทุม! อย่ามาไหว้ฟ้า ฟ้ายังไม่อยากแก่นะพี” เพราะ โปยมรีรับฝ่ามือของปทุมที่ยกขึ้นไว้ได้ทัน เพราะคงไม่ตีแน่ที่ญาติผู้พี่จะมาไหว้เธอ

“พีทุม พีทุม ไม่ต้องมาเกรงใจอะไรฟ้า ฟ้าเองก็ไม่มีใครนะพี ก็มีแต่พีทุม ลุงช่าง แล้วก็น้องบัวนี่แหละ ญาติพี่น้องคนอื่นๆ ฟ้าก็ไม่ได้คุ้นเคยกับเขา ถ้าน้องบัวแกอยากเรียนต่อ ฟ้าก็จะส่งเสียแกเอง พีทุมสบายใจเถอะนะ อย่าไปทุกข์อะไรให้มันมาก ความทุกข์มันไม่ได้ทำให้พีทุมมีความสุขหรอก ฟ้าว่าพีทุมคอยนึกถึงแต่วันที่ยายบัวของพีจะรับปริญญาดีกว่ามั้ง ไว้วันไหนว่างๆ เราไปตัดชุดสวยๆ กันดีมัย”

ใบหน้าองน้ำตาของปทุมพยับน้อยๆ อย่างเข้าใจ แต่แวตาศรั้าสร้อยนั้นก็ยังคงเอ่อไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความระทมออกมาไม่ขาดสาย เพราะโปยมมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย เพราะนี่ถือเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เธอไม่อยากมีชีวิตคู่ เธอกลัวว่าจุดจบของความสุขของเธอจะมีตัวตนเช่นนี้ ความสุขหมดโพรโมชัน...เหมือนอย่างที่มีมุเรศมักจะบอกเธอทุกครั้งในยามที่เลิกยากกับสามีคนใหม่ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เป็นมุเรศที่ขยันแสดงความหวานต่อกันออกสื่อจนเกลี่ยน

แต่แล้วภาพความหวานซึ่งอบอวลไปด้วยความรักของคนอีกคู่หนึ่งล่ะ มันคือความสุขจากหัวใจสองดวงไม่ใช่หรือ

ภาพบรรยากาศในงานแต่งงานของปีแอร์กับโซฟีน่าหวานเข้ามาในความทรงจำที่งดงาม เนื่องจากเธอถูกรับเชิญให้ไปร่วมงานในฐานะเพื่อนเจ้าสาว ทำให้มีโอกาสดำเนินการได้เข้าร่วมในพิธีการด้วยตั้งแต่ต้นจนจบ โซฟีน่าเป็นสาวลูกครึ่งอังกฤษ-ฝรั่งเศส เธอจึงอยากเข้าพิธีแต่งงานที่แสนจะโรแมนติกแบบฝรั่งเศสแท้ๆ และพิธีแต่งงานของชาวฝรั่งเศสที่เน้นความขาวบริสุทธิ์ก็ทำให้ทั่วทั้งบริเวณที่จัดงานเต็มไปด้วยดอกกุหลาบสีขาวนับพันดอกที่ปีแอร์เนรมิตให้แก่เจ้าสาวแสนสวยของเขา

ก่อนพิธีแต่งงานจะเริ่มขึ้น ลำดับของพิธีนั้นเริ่มต้นจากพิธีอาบน้ำให้เจ้าสาวอย่างพิธีพิถัน โดยมีการใช้พีชสมุนไพรร้อนพื้นเมืองของฝรั่งเศสผสมกับน้ำ เพื่อใช้ชำระล้างสิ่งไม่ดีต่าง ๆ รวมถึงอดีตความทรงจำเกี่ยวกับความรักครั้งก่อนๆ ของเจ้าสาวให้หมดไป หลังเสร็จสิ้นพิธีนี้ โซฟีน่าในชุดเจ้าสาวสีขาวแสนสวยซึ่งประดับเรือนผมของเธอด้วยดอกกุหลาบสีขาวดอกเล็กๆ แซมอยู่ในเปียที่ถักรวบแนบไปกับศีรษะอย่างอ่อนหวาน เจ้าสาวที่สวยงามราวกับเจ้าหญิงผู้นี้ถึงกับทำให้ปีแอร์ตะลึงมองเมื่อต้องไปรับเธอที่บ้านตามพิธีการ จนเพื่อนฝูงต้องเอ่ยแซว

แต่หนทางเข้าหาเจ้าสาวต้องผ่านด่านของเด็กหญิงตัวน้อยๆ ที่ออกมากันทางเดินของทั้งสองด้วยริบบิ้นสีขาว ซึ่งในเวลานี้เจ้าสาวต้องตัดริบบิ้นนั้นเพื่อก้าวออกมาหาเจ้าบ่าว แล้วเข้าไปทำพิธีการต่อภายในโบสถ์ที่อบอวลไปด้วยกลิ่นของเครื่องหอมและดอกกุหลาบสีขาว

สีหน้าแสดงความสุขจนน้ำตาคลออยู่ตลอดเวลาของโซฟีน่าทำให้เธอต้องเพิ่มอีกหนึ่งหน้าที่คือคอยซับหยาดน้ำตาแห่งความสุขให้เจ้าสาว

เมื่อพิธีการในโบสถ์สิ้นสุด ขณะที่ทั้งคู่ย่างก้าวออกจากโบสถ์ญาติทั้งสองฝ่ายจะโปรยเมล็ดข้าวสาลีลงมา ซึ่งเธอคิดว่าคงเป็นการถือเคล็ดเหมือนประเพณีไทยที่ต้องโปรยข้าวตอกดอกไม้เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของคู่บ่าวสาว ตลอดสองฝั่งทางเดินแห่งความรักของพวกเขา เหล่าแขกเหรื่อที่ได้รับเชิญมาร่วมงานต่างนำดอกไม้มามอบให้ทั้งสองเพื่อฉลองการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่สดใสเหมือนดอกไม้แรกแย้ม จากนั้นเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ดื่มวยพรให้แก่กันด้วยแก้วใบเดียวที่มีความพิเศษคือมีหูจับอยู่ทั้งสองข้าง ตามความเชื่อดั้งเดิมที่ให้ทั้งสองดื่มให้แก่กันจากแก้วใบเดียวกัน เพื่อแสดงถึงการเริ่มต้นที่จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ร่วมกัน จากนั้นแก้วใบนี้ก็จะถูกเก็บไว้อีกต่อหนึ่ง เพื่อสืบทอดไปสู่รุ่นลูกรุ่นหลาน

ซึ่งแก้วที่ปีแอร์ใช้ก็เป็นแก้วที่ตกทอดมาจากรุ่นปู่ย่าของเขา

ภาพความสุข ความรัก ความอ่อนหวานอ่อนโยนจากสายตาของเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่มองกันและกันทำให้เธอถึงกับสะท่อนใจ เมื่อมองเห็นชุดเครื่องประกอบพิธีแต่งงานของพ่อกับแม่ที่ถูกเรียงเก็บไว้อย่างดีบดิดในตู้ไม้สักโบราณในบ้านเธอซึ่งถูกระจกด้านหน้า ข้าวของเครื่องใช้ที่แม่มักจะพูดอยู่เสมอว่า

‘เครื่องแต่งงานนี้แม่มีครบชุด เก็บไว้ตั้งแต่สมัยคุณยายนั้นแหละ ท่านว่าซื้อหาครั้งเดียวใช้กันได้ทั้งตระกูล ไม่ว่าจะเป็ นลูกหลานคนไหนก็มายืมที่บ้านเราทั้งนั้น ไม่อยากให้ไปใช้ของวัด’

‘ทำไมละจ๊ะแม่ ที่วัดก็มีครบ ไม่เห็นต้องซื้อมาเก็บไว้เลย กว่าจะมีใครแต่งสักคนอีกก็คงนาน’ เพราะโพนมในชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดังเอ่ยถามอย่างใคร่รู้ เพราะเธอเห็นว่าอุปกรณ์แต่งงานจำพวกตั้งหลังน้ำสังข์ พาน และแจกันดอกไม้เหล่านี้ที่วัดก็มีให้ยืม ทั้งค่ายืมก็แล้วแต่ญาติโยมจะทำบุญ ไม่เห็นมีความจำเป็นอะไรที่ต้องหาซื้อมาเก็บไว้ที่บ้านเลยสักนิด เพราะเชื่อว่าใครจะแต่งงานกันได้บ่อยๆ

‘หนูฟ้าคิดดูนะลูก โຕ้ะตั้งพวกนี้ที่วัดนะ ไม่ว่าจะเป็ นงานมงคลงานอวมงคล ก็ดูเหมือนๆ กันทั้งนั้น ถึงแม้พระท่านจะบอกว่าไม่ได้ใช้ปนกัน แยกเก็บกันคนละที่ก็เถอะ คุณยายท่านก็ยังไม่แนหรือก เวลามาหยิบมาคืนก็ญาติโยมทำกันเองทั้งนั้น ซื้่หามาไว้ที่บ้านนั้นแหละสะดวกใจดีกว่า ใครมายืมก็ถือว่าได้บุญกันไป ทำให้เขาได้ครองคู่กันด้วย’

‘อิๆ...จริงจ๊ะแม่ ของบ้านเราก้่สวยกว่าของวัดอีกนะจ๊ะ แล้วนี่แม่เอาออกมาทำไมละ ใครจะแต่งงานหรือ’ เธอถามขณะช่วยแม่แกะห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ที่ห่อพานทองเหลืองเอาไว้

‘ไม่มีใครแต่งหรือลูก ไม่ได้ใช้งานนานก้่ต้องเอามาปิดกวาดทำความสะอาดกันหน่อย หมอนรับไหว้ นี้ก้่ต้องเอาตากแดด พาน แจกัน ก้่

ต้องดูว่าคราบสนิมจับกินเนื้อทองเหลืองบ้างหรือเปล่า ถ้ามีก็ต้องเอาไป
ขัดทำความสะอาดเสียบ้าง ประเดี๋ยวใครเขามาหยิบยืมแล้วจะใช้งาน
ไม่ได้ แม่นะก็หวังว่าจะเตรียมไว้ให้หนูฟ้านะลูก แต่ก็คงจะอีกนานหลาย
ปี'

เพราะโพนมจำได้ว่าในวันนั้นเธอยิ้มอย่างอายๆ เพราะดูเหมือนว่า
แม่จะล้อที่เธอไม่มีใคร เพราะเพื่อนวัยเดียวกันต่างมีคนรักกันไปหมดแล้ว
แต่เธอกลับยังไม่มีใคร ไม่ใช่ว่าไม่มีใครมาจีบ แต่เป็นเพราะเธอมี
เป้าหมายที่อยากไปให้ถึงและก็เห็นตัวอย่างจากเพื่อนแล้วหลายคน
ที่เลือกความรักมากกว่าเลือกเรียน แม้แต่ตัวปทุมเองก็ตาม เธอไม่
อยากเป็นหนึ่งในนั้น และเธอก็คิดว่าเลือกทางไม่ผิด เพราะในวันนี้เธอ
มีทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เลือกฝัน แม้ว่าอาจจะยังไม่มีโอกาสได้ใช้
สิ่งของพวกนี้เลยก็ตาม

แม้จะบอกตัวเองแบบนั้น แต่สายตาสะห้อยที่มองข้าวของภายใน
ตู้อย่างบอกตัวเองไม่ถูกก็ทำให้หัวใจเกิดความรู้สึกสั่นไหวอย่างประหลาด
ขึ้นมา ก่อนจะถอนลมหายใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินเสียงปทุมหยิบจับ
ข้าวของในครัว

เรือนร่างงามในชุดผ้าฝ้ายแขนตุ๊กตาเข้ารูปสีชมพู สวมคู่กับกับ
ชิ้นดินจกสีแดงอมม่วง กำลังทอดสายตามองไปที่วบริเวณสองฝั่งแม่น้ำ

ในยามเช้าตรู่เมื่อพระอาทิตย์สาดแสง บ่งบอกถึงวิถีชีวิตอีกวันหนึ่งที่เริ่มต้นขึ้นแล้ว เรือยนต์หลายลำแล่นผ่านทำให้เกิดเป็นคลื่นลูกโตซัดเซาะเข้าหาชายฝั่ง และถ้าไม่ติดแนวกันคลื่นที่ทำเอาไว้เพื่อลดแรงของคลื่นลงบ้าง มีหวังระเบียงริมน้ำที่พ่อเธอต่อเพิ่มเอาไว้คงได้ทรุดหายลงสู่ก้นเจ้าพระยาไปแล้ว

นอกเหนือจากบ้านไม้ริมน้ำของเธอหลังนี้ก็ยังมีอีกไม่กี่บ้านเรือนทั้งสองฝั่งจะคงความเป็นธรรมชาติริมน้ำเอาไว้ เพราะความเจริญที่เข้ามาเยือนทำให้สถานที่ริมน้ำกลายเป็นคฤหาสน์หลังใหญ่สุดหรู คอนโดมิเนียมทันสมัย โรงแรมห้าดาวยิ่งใหญ่อลังการ หรือไม่ก็เป็นร้านอาหารที่ทอดตัวยาวเป็นทิวแถว ความเป็นธรรมชาติได้ถูกกริดลอนไปจนเกือบหมดสิ้น...แล้วเธอเล่า ควรจะเป็นหนึ่งในนั้นหรือ

ความเป็นตะวันออกที่ถ่ายทอดผ่านเฟรมผ้าใบนั่งดงามและเลอค่านในสายตาชาวต่างชาติ ทั้งหมดนี้เธอได้รับแหล่งวัตถุดิบมาจากสิ่งที่อยู่รายรอบบ้านสวนของเธอเอง ไม่ว่าจะป็นเจ้านกหลากหลายสายพันธุ์ที่หากินอยู่ตามคาบไม้ในเขตสวน หรือนกกินปลาตามริมน้ำหรือในท้องนา กบ เขียด หรือเจ้าแมลงกลางคืนหลากชนิด หรือแม้แต่ปลาเสือ ปลาสร้อย ปลาเข็ม และปลากระทุงเหวที่ว่ายวนอยู่นี้ ก็ล้วนเคยได้เป็นนายแบบนางแบบของเธอมาแล้วทั้งสิ้น

เพราะโพงมีพิเศษขนมปังเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ก่อนจะไปรยลงในลำ
คลองเล็กๆ ที่แยกตัวจากแม่น้ำเจ้าพระยามาเป็นคลองย่อยเข้ามาในสวน
ของเธอ

ระเปียงริมน้ำที่ทอดตัวยาวจากด้านหน้าและอ้อมมาทางด้านข้าง
ขนานไปกับลำคลองเล็กๆ แห่งนี้ เป็นจุดที่เธอชอบมากที่สุด และเป็นจุด
ที่เธอใช้สำหรับเขียนภาพทิวทัศน์รอบด้าน

เมื่อเธอมายืนตรงจุดนี้จะทำให้สามารถมองเห็นอะไรได้หลาย
อย่าง มองเห็นแม่น้ำเจ้าพระยาที่แสนยิ่งใหญ่ มองเห็นสวนผลไม้ที่ไกลสุด
สายตาได้ถนัด และยังสามารถนั่งทอดอารมณ์ได้ตั้งแต่เช้าจนเย็นอย่า
เพราะร่มไม้ที่มีอยู่ซึ่งได้ปกคลุมไปทั่ว จนทำให้ทั้งบริเวณมีบรรยากาศที่
เย็นสบาย

“น้องฟ้า พระท่านมาแล้วจ้า!”

“จ้า พี่ทุม นิมนต์ท่านให้ด้วย ฟ้าจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

เจ้าของดวงตาสวยหวานละจากภาพธรรมชาติตรงหน้าแล้วขาน
รับเสียงของปทุม ก่อนจะรีบเดินเร็วรี่ไปให้ถึงบริเวณหน้าบ้านในส่วนที่ติด
กับถนนเส้นเล็กๆ ที่ตัดผ่านมาจากถนนเส้นใหญ่เข้าสู่ชุมชน แม้ว่าเธอจะ
พยายามรักษาบ้านสวนแห่งนี้ให้มีวิถีทางธรรมชาติแบบดั้งเดิมมากเท่าไร
แต่ตัวเธอเองก็ต้องปรับเปลี่ยน แต่เดิมบริเวณหน้าบ้านนั้นอยู่ริมน้ำ
เพราะผู้คนสัญจรทางเรือเป็นส่วนใหญ่ แม้แต่พระท่านก็ยังใช้วิธีพายเรือ

